

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Neumann, Sophus E.
Titel Title:	<u>Et og Andet : Jule- og Nytaarsgave for 1870.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Boghandler B. Pio's Forlag, [1870]
Fysiske størrelse Physical extent:	101 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52.-99.

DEI KONJELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 52 99

Et og Andet.

Jule- og Aftaarsgave

for

1870.

Af

Sophus E. Neumann.

Kjøbenhavn.

Boghandler B. Pils Forlag.

196475 no 12

196475 no 12

0781

196475 no 12

Sally P. Salmons Tryk.

Til Læseren!

Gid ei utilfreds Du disse Blade
Efter Læsningen maa lægge hen,
Du dem Mildhed vederfares lade,
Dom dem sfaansomt, som min sande Ven.

Har jeg feilet end i Poesien,
Har jeg truffet ei vor Nutids Smag,
Har jeg syndet haardt mod Profodien,
O! saa opløs mig i denne Sag.

Thi jeg veed, jeg er kun en Begynder,
Kun en Juffer i den skjonne Kunst,
Hvis Du derfor Dommen strengt forkynder,
Er min Flid, min Stræben jo onsonst.

III. Kapitel

Das erste Kapitel ist die
Beschreibung der Stadt
und der Umgebungen.
Das zweite Kapitel ist die
Beschreibung der Stadt
und der Umgebungen.

Das dritte Kapitel ist die
Beschreibung der Stadt
und der Umgebungen.
Das vierte Kapitel ist die
Beschreibung der Stadt
und der Umgebungen.

Das fünfte Kapitel ist die
Beschreibung der Stadt
und der Umgebungen.
Das sechste Kapitel ist die
Beschreibung der Stadt
und der Umgebungen.

Forsøgene.

Polemisk Digt.

Ei af metier jeg Digter mig kan kalde,
Thi Lyst til Tingen, gjør ei Sagen klar,
Dg rigtig „Digter“ ei man tør sig kalde
Naar ikke artium engang man har.
Men hvis Du, venlig Læser, mig vil følge,
Dg skaansomt dømme mit Talent, min Konst,
Saa skal jeg heller ikke Dig fordølge,
Hvorfor min Flid end er og var omsonst.

Alt som et Barn min Hu og Tanke vendte
Sig til Studeringer og Poesie,
Men ei en Gæste jeg dengang kjendte,
Som kraftig derved vilde staae mig bi.
Jeg altsaa blev, hvad Mangen tidt er blevet,
Det, som for ham sig passed' allermindst;
Men Lyst til Bogen stedse i mig leved',
Dg det var ogsaa hele min Gevinst.

Jeg ældre blev, og — Lysten var den samme,
 Da mig den Tanke gjennem Ho'det gif,
 At jeg jo ei behøved' mig at skamme,
 Om ind om Hjælp jeg gif med en Supplik!
 Det var dog muligt, glad jeg Staffel tænkte,
 At man Din Lyst imødefomme vil,
 Og — Af, jeg Daare dengang ei betænkte,
 At en Supplik er langtfra nok dertil.

Jeg Anbefalinger jo maatte have,
 Men traf uheldigviis først en Jurist,
 Der reentud nægted' mig sin ringe Gave,
 Og som et Paaskud angav da tilsidst:
 I vore Dage maa man ei studere,
 Og heller Alle ei studere kan;
 Til hvad? — Jurist? — det kan det ikke være:
 Jurister, troer jeg, er det halve Land.

Hvor skal man Bladsfer til dem Alle finde,
 Jeg har vel Brød, endskjøndt jeg længe gif,
 Før jeg i Stand var nogle Mænd at vinde,
 Der talte for mig, saa jeg Embed' fik,
 Men De, som ei begyndt har denne Bane,
 De bør den frygte meer end Pestilents,
 Og være glad, at ei til saadan Bane
 En Skjæbne lænked' Deres Cristents.

Jeg til en Læge derpaa mig henvendte,
 Men han paa Skuld'ren traf, og spurgte saa,
 Om ei jeg blandt de „Store“ Nogen kjendte,
 Der førend han kun kunde skrive paa?

Men paa mit Svar, at jeg ei Noget vidste,
 Han i mit Forsæt vilde rokke mig,
 Og tog desaaarsag frem en vældig Liste
 Paa dem, der alle Læger kalde sig.

See her, min Ven! de Alle er af Jaget;
 Men mange af dem ingen Praxis har,
 Og angre vist de denne Bei har taget,
 Bliv derfor heller det, De hidtil var.
 Med mindre Theolog De kunde blive,
 Der vistnok bedre for Dem passed' sig,
 Skjøndt De til Studier Dem ei skal give,
 Tro mig, Studenten er ei lykkelig.

Han skrev ei paa, og jeg tilsidst forsøgte
 Min Lykke da hos en bekjendt Prælat;
 Men denne tro'de, at jeg enten spøgte;
 Hvis ei med Ho'det det da galt var fat.
 Hans Ord jeg vil dem alle her gjengive,
 Forundred' høiligen, ja krænked' mig;
 Thi for en Bøn, fast at forhaanet blive,
 Og af en Præst — er vistnok ærgerlig.

„De at studere, som jeg hører, tænker!
 Men om De duer dertil, jeg vide maa,
 Thi De nok ikke rigtigen betænker
 Det, som De nu har Lyst at prøve paa.
 Hvad kan De vel? Har De Preliminairer!
 Kan De vel Græsk, Hebraisk og Latin?“
 Nei! — det at kunne, netop Lyst jeg nærer! —
 „Saa lær det først!“ han svarte med et Griin.

„Dg Get endnu! Præst kan De ikke blive,
 Der hører altfor meget, meget til;
 Hvad mig angaaer, da tør jeg ikke give
 Den Anbefaling, De nu have vil.“ —
 Bort jeg da gif; men sanded' her med Smerte
 En gammel Viismands vistnok bitter Ord:
 At Præstefjolen skjuler tidt et Hjerte,
 Hvor Egoisme kun og Hovmod boer.

Dg derfor kunde ikke jeg studere,
 Da Ingen hjalp mig, eller hjælpe vil,
 Og det mig nytter ei at gaae til Flere,
 Naar disse Trende har sagt „Nei“ dertil.
 Men kan jeg stundom Mandens Sld ei dæmpe,
 Jeg frit skal yttre mig, og træde frem;
 Har man min Lyst, da Lyst til at beskæmpe,
 Nuvel! Vi er jo i Censurens Hjem! —

Hvad er Poesi?

Veed Du, hvad det er, der bringer
 Tanken som paa lette Vinger
 Til at svinge sig forbi
 Stundom i vor Fantasi?
 Har Du aldrig tænkt paa dette?
 Har Du aldrig kunnet gjette,
 Det var det, som man med Rette
 Kaldte Poesi.

Hvad er det, som Tanken binder
 Tidt til mange, skjønne Minder,
 Som skjøndt, alle længst forbi,
 Leve i vor Fantasi
 Troer Du feil, Du vilde gjætte,
 Hvis Du sagde, det er dette,
 Som man vist, og det med Rette,
 Kalder Poesi.

Har Du ikke hørt naar mangel
 Gang Du hørte Fuglesangen,
 Hvor den vakte Sympathi
 Bed sin simple Melodi?
 Hvissede da ei det lette
 Bindpust gennem Skovens tætte
 Kroner til Dig: „Seer Du dette!“ —
 Det er Poesi!

Og naar Du i Skovens Skygge
 Drømte om Din Fremtids Lykke,
 Og i Elskovs Trylleri
 Mødte udeelt Sympathi;
 Og naar ømt Du bad om dette:
 „Maa til Dig mit Haab jeg sætte!“
 Var da dette ei den rette
 Sande Poesi?

Og naar mod Dig Blomsterduften
 Strømmede igjennem Lusten,
 Naar Du tidt paa Bei og Sti
 Gik de Blomster smaa forbi

Dg om Af'nen, naar de trætte
 Sammenfoldede det tætte
 Bæger om sig, var da dette
 Ikke Poesi?

Jo fra Mark og Skov og Dale,
 Der maa Poesien tale
 Hvis der ei var Poesi,
 Tabte Livet sin Værdi!
 Selv naar ind vi slumre trætte,
 Siger et Farvel til dette
 Liv, da er vor sidste, lette
 End jo Poesi.

Hvad er det jeg savner?

(Skrevet under mit Ophold i Norge. Juni 1869).

Hvad er det jeg savner?
 Skuer mit Blik ei den stolte Natur,
 Fjeldet, der danner mod Havet en Muur,
 Seer jeg ei Graner paa Fjeldenes Top
 Kneise saa høit mod Himmelen op?
 Jo! — men de loffende hjemlige Toner
 Af hver en Sangfugl i Bøgenes Kroner,
 Dg saa det Hjem, hvor man kjærligt mig savner,
 Det dog jeg savner.

Hvor kan jeg det savne?

Skuer jeg ikke det fjelddækte Land,
 Havet, der larmer mod steenrige Strand,
 Har ei fra Fjeld og fra Fos jeg min Viid
 Hentet om Sagnet fra ældgammel Tid?
 Jo! — men jeg tilstaaer, jeg kan det ei dølge,
 Grønklædte Strand ved den blaauende Bølge,
 Der, hvor i Tanken jeg længes at havne,
 — Dig maa jeg savne. —

Hvad er det, jeg savner?

Har jeg ei Sommer, hvor Alt spirer frem,
 Frodigt og yppigt, som hist i mit Hjem!
 Kan jeg ei frit flyve ud af mit Buur,
 Nyde den stolte, den frie Natur?
 Jo! — men de dustende, kornrige Marker,
 Enge og Bange og Skove og Parter,
 Som mig derhjemme saa kjærligen savner,
 Dem dog jeg savner.

Hvor kan jeg dem savne?

Seer jeg paa Sætren ei Guttens saa mildt
 Nikke til Bigen, som smiler saa mildt,
 Er jeg da ikke, hvor Gjæstfrihed boer,
 Er jeg ei her i vort ældgamle Nord?
 Jo! — jeg beundrer det! men vore Dale,
 Og fremfor Alting den hjemlige Tale,
 Den jeg, til atter mit Hjem mig skal savne,
 Stadigt maa savne.

Længsel efter Danmark.

(Strevet paa en Reise 1867).

Trindt omkring er Alt saa tyst og stille,
 Selv Naturen synes som i Blund,
 Heelt forstummet er hver Sangfugls Trille,
 I den dunkle, flyggesfulde Lund;
 Taust og stille Blikket hen jeg vender
 Mod den fjerne, skovomkransede Strand,
 Mens jeg veemodsfuld en Hilsen sender
 Hjem til Dig, mit elskte Fødeland.

Bel Du har ei, som i disse Egne,
 Sydens eviggrønne Blomsterflor,
 Ei hos Dig Dranger allevegne
 Mellem Pinier og Cypresser groer,
 Men de friske, lysegrønne Bøge,
 Og den skjønne, skovbeklædte Strand,
 Den alene kan vort Døie søge
 I vort elskte lille Fødeland.

Længselsfuldt og stille tidt sig svinger
 Tanken did til Dig fra fjerne Strand,
 Kunde jeg paa Fuglens lette Vinger
 Flyve hjem fra Sydens Sommerland.
 Dnsker om Dit Held dog stedse trænger
 Fra min Sjæl sig paa min Læbe frem,
 Og jeg tilstaaer frit, at Hjertet hænger
 Mest dog ved sit elskte Fædre hjem.

En Sommernatsdrom.

Romance.

Husser Du min lille simple Sang,
 Da første Gang jeg dvæled' ved Din Side,
 Mens Nattergalens Trille høit sig svang
 Med Sky saa blidt den skjønne Aftenstide:
 Da første Gang med henrykt Sympathi,
 Jeg i Dit Blik saa ømt, saa kjærligt skued'.
 Da Elskov lærte mig sit Trylleri,
 Og Haabets Flamme i mit Hjerte lued'.

Jeg husker klart den skjønne Sommernat,
 Da mildt fra Sky vi saae en Stjerne smile,
 Og Maanen tittede bag Sky saa mat,
 Da hver en Blomst var gaaet sødt til Hvile.
 I skyldfri Glæde Timerne hensvandt
 Mens skjønne Fremtidsbilleder vi maled'.
 Og Barndomsmindeerne i Hu os randt,
 Mens trofast, ømt vi om vor Elskov taled',

Ja, som en Drøm staaer for vor Fantasi
 Hiin Sommernat de lyse, skjønne Minder,
 Og selv om Aar end ruller brat forbi,
 Saa fra vor Tanke Drømmen dog ei svinder;
 Dg tynger stundom Modgang paa vort Bryst,
 Vi mindes Drømmen fra de svundne Dage,
 I Fortidsmindeerne vi finde Trøst,
 Med glad Fortrøstning Sorgen vi forjage.

Hilsen til Norge.

(Fremfagt som Prolog paa en Reise 1868).

Jeg bringer en Hilsen fra hjemlige Strand,
 En Hilsen, jeg ikke maa glemme,
 En Hilsen til Norges velsignede Land,
 En Hilsen fra Danmark derhjemme.

Jeg bringer en Hilsen fra lønligste Sti,
 Fra Blomsten, som spirer i Lunden,
 Jeg saae jo saavist, da jeg gif den forbi,
 Den havde en Hilsen paa Munden.

Ja, Hilsen jeg bringer fra Store og Smaa.
 Ja, tusinde Hils'ner til Eder,
 Som godt kan de danste Hjertes forstaae,
 Og kjender den Mand, som dem leder!

Ja, kjender til Friheds og Kjærligheds Mand,
 I Norden hos Mand som hos Qvinde,
 Den Mand, der har knyttet et Venfkabets Baand,
 Som aldrig skal breste herinde.

Ja, om det saa er fra de Sangfugle smaa,
 Den kjærligste Hilsen sig svinger,
 Fra hjemlige Strand over Bølgernes Blaa,
 Til Eder paa Tonernes Ringer.

Modtag da den Hilsen, saa godt jeg formaaer,
 Jeg hjerteligt her har den tolket;
 Men kun i det Haab, at man ikke forjmaaer
 En Hilsen fra „Danske-Folket“.

Daarsang.

I Armod's Braa, i Fyrstens Sale,
 Fylder Glæde nu hvert Bryst,
 At paany i Herthas Dale,
 Baaren bringer Lyst;
 I sin yndig-skjønne Dragt,
 Snart igjen sig klæder Skoven,
 Atter søloblaa ruller Boven!
 Engen staaer i Blomsterpragt.

Muntre Fugl paa Træets Grene,
 Synger smukt sin Melodi,
 Op mod Himlen stige rene,
 Klare Toners Harmoni;
 Lyt! — det er Naturens Røst,
 Som paa lette Binger svæver
 Op mod Himmelen og hæver
 I Begeistring hvert et Bryst.

Al! men snart igjen forsvinder
 Baaren, nys saa skjøn og blid,
 Den er liig de fagre Minder
 Om vor soundne Barndomstid;

Barffe Vinterstormes Magt,
 Holde de Naturen bunden,
 Som en Drøm er brat forsbunden
 Markens Blomster, Skovens Pragt.

Prolog!

(Skrevet til et Foredrag i Arbejderforeningen 1868).

Der er saamangen gammel Skif,
 Som vi i Arv fra Fædre fik;
 Saaledes siger ogsaa Nogen,
 Det sig forholder med Prologen;
 Man siger det! — jeg veed just ikke,
 Om det er sandt til Punkt og Prikke!
 Men dog det kan jo gjerne være,
 At vore Fædre holdt i Vre
 Den Skif, som fra saa langt tilbage,
 Har holdt sig indtil vore Dage,
 Men i alt Fald, den Ting jeg veed,
 At ved en extra Leilighed
 En sliq Prolog er mundværliq!
 Dg det er ofte heelt besværliq
 At faae en saadan arrangeret, —
 Hvor skal man vel faae den leveret?
 Forfatterne er næsten bange,
 Netop ved det, der er saamange,
 At Musa ei vil staae dem bi,
 — O det er der jo Noget i; —

Thi sæt: „Det kunne gjerne hælde,
 At En og Anden kunne kjende
 En Form, som ikke var hans egen,
 I en Prolog, som ny var skreven,
 Det maa jo ikke være rart,
 Det ligger jo saa aabenbart;
 Jeg har til fleer' end een Forfatter,
 Som De og jeg og Flere skatter,
 Mig henvendt, men desværre Ingen
 Jeg fandt, der havde Lyst til Tingen.
 Der stod jeg ordentlig i Knibe;
 Thi hvortil skulde jeg nu gribe,
 Prologen maatte jeg jo ha'e;
 Men hvor jeg skulde ta'e den fra,
 Det ei begreb jeg arme Staffel;
 Thi finde een ved et Mirakkel,
 Umuligt er i vore Dage,
 Den Tid forlængst er lagt tilbage,
 Da man sig kunne vente Sligt,
 Og derfor anseer jeg for Pligt,
 At bringe her Dem hele Sagen
 Aldeles tydeligt for Dagen.
 Ved min Prolog man føler Savnet,
 Jeg mener af Forfatternavnet;
 Jeg selv har lavet den i Hast,
 Læg mig det ei for svært til Last,
 Nu har jeg kun til Slut tilbage,
 At bede Dem tiltakke tage
 Med Spøg og Sang og Skjæmt og Spil;
 Men een Ting vil jeg lægge til:

Vi stræbe skal af bedste Evne,
 Og kan man Et og Andet nævne,
 Af Spøgen, som var lidt for let,
 Naar De la'er Naade gaae for Ret,
 Og morer Dem, — og applaudere,
 Ja — saa forlanges ikke mere! —

Devise til en Pengepung.

Et Liv foruden Penge,
 Og Penge uden Pung,
 Det gjælder kun saalænge,
 At man endnu er ung;
 Naar først man ældre bliver,
 Man Penge have vil,
 Og naar os dem man giver,
 Saa maa en Pung der til.

Forsmaa da ei at tage
 En saadan af min Haand,
 Skjøndt at den ei er Mage
 Til den, man taler om,
 Fortuna selv har eiet,
 Mens hun paa Jorden var,
 Og som, hvor tidt end pralet,
 Dog aldrig tømt man har.

Men naar Du kun med Maade
 Vil denne Luffe op,
 Og la'e Fornuften raade,
 Naar den Dig siger: „Stop!“
 Saa har det ingen Fare,
 Saa bli'er den altid fuld.
 Ta'er Du Dig ei ivare,
 Da fløiten gaaer Dit Guld.

Et Rykkerbrev.

Da jeg ikke er ved Mussen,
 Jeg mig herved Frihed ta'er,
 For at skaffe lidt i Skuffen
 Jnd at kræve, hvad jeg har
 Dem, min Herre krediteret,
 Og som ei er liquideret.

De da godhedsfuldt betaler
 For Champagne — efter Sigt,
 De bevidste „tolv Rigsdaler“
 Hvorfor jeg, ifølge Pligt,
 Hvis De nu vil liquidere,
 Naar forlanges, skal qvittere.

Deres meget forbundne

**

Nytaarsvers.

Til min Bedstemoder!

Vel har Du lagt mangt et Aarsti tilbage,
 Vel Tiden farved' med Sølvglants Dit Haar;
 Vel ere svundne de skjønneste Dage,
 Som i vort Liv kaldes Sommer og Baar,
 Men dog aligevel ønsker og beder
 Jeg til det Forsyn, som styrer hvert Fjed,
 At han end mange Aar kjærligt Dig leder,
 Give Dig Styrke, Sundhed og Fred.

Til min Fader!

Tak for Alt, hvad mig Din Godhed skjænkte
 I det nu tilendebragte Aar,
 Og tilgiv mig, naar jeg tidt ei tænkte
 Paa, hvor flygtig Tid og Time gaaer.
 Men herefter det min Stræben være
 Skal, ved Flid og barnlig Lydighed
 Dig bestandigen at gjøre Vre,
 Og at lønne saa Din Kjærlighed.

Til min Moder.

Give Gud Du endnu maa
 Længe, længe hos mig være,
 Og gid jeg Dig gjøre Vre
 Ved paa Dydens Bei at gaae.
 Mange lykkelige Dage,

Mange sorgfri, glade Aar
 Bære Dig endnu tilbage
 Efter dette svundne Aar.

Til en Dame

(med et Portrait).

Ingen pragtfuld Blomst fra Skjønheds Have
 Jeg formaaer at bringe Dem som Gave!
 Kun en liden, som paa alfar Bei
 Ddmygt spirer, en Forglem mig ei! —

Til en Slægtning!

Atter er et Aar henrundet
 Ned i Tidens dybe Strøm;
 Mangen-Sorg blev overvundet
 Mang't et Haab svandt som en Drøm;
 Maatte kun de fagre Minder
 Stedsse leve i vort Bryst,
 Da skal Aaret, skjøndt det svinder,
 Fylde os med salig Lyst.

Tanken dvæler dog saa gjerne
 Ved det Gode i vort Liv;
 Og i Haabet! — „skjønne Stjerne“!
 Læse vi om Glædens „Bliv“!
 Men den kan ei altid blive,
 Sorgen fordrer og sin Ret,
 Godheds Gud da Taalmod give,
 Og saa til at bære det.

Tak! da for de skønne Dage,
 Som med Aaret nu svandt hen;
 Glad jeg seer paa dem tilbage,
 Mangen ønsker jeg igjen.
 Tak! og Gud Dem naadig give
 Sundhed, Lykke, Glæde, Fred!
 Og gid dette Aar maa blive
 Rigt paa jordisk Salighed!

Min Længsel.

Romance.

O! var jeg den vingede Sangfugl, jeg troer,
 Jeg fløi over Mark, over Bange,
 Langt bort til det Sted, hvor den Elskede boer,
 Og sang der de deiligste Sange;
 Ved Synet af hende, jeg hentet' mig Trøst
 Mod Livets Bekymring og Møie,
 Og sang saa for hende med Liv og med Lyst,
 Med Kjærlighedshaabet for Die.

Ja, sang om, hvad før jeg ei kunde forstaae,
 Hvad forhen jeg ei kunde fatte,
 Før ind i det sjælfulde Die jeg saae,
 Og lærte dets Magter at ffatte.
 Min Sang skulde tolke, hvad Hjertet saa tidt
 Har sukket saa lønligt i Fængsel,
 O siig mig om Kjærlighedshaabet er frit!
 Ja siig: faaer jeg stillet min Længsel?

Ord-Gaade.

1.

I hele Verden, overalt jeg er,
 Dg Magt som jeg har ingen Støvet's Søn,
 Jeg tidt forvolder tunge Lidelser;
 Men vær standhaftig, fød er da min Løn.

2.

Naar derimod man mig berøve vil
 De første to af mine mange Dele,
 Da er det, Læser! som man gjør mig til
 Kun saare sjelden ret paa Jord tilstede.

3.

Dg naar man endelig vil endnu to
 Foruden hine første fra mig tage,
 Da er jeg Noget, som med Gud i Tro
 Enhver skal stræbe efter alle Dage.

Oplosning paa Ord-Gaaden.

Kjærlighed — Verlighed — Righed.

1.

D Kjærlighed! Du er jo allevegne,
 Du ubi hver en Skabnings Hjerte boer;
 Du er saavel i Nordens kolde Egne
 Som og i hine, hvor Drangen groer.

Du er almægtig, Millioner lyde
 Paa mindste Bink ethvert af Dine Bud;
 Tribut til Dig hver Støvets Søn maa yde,
 Ja, vi Dig hylde, Amor! som en Gud.

Du ofte Sorg og Lidelser os sender,
 Du tidt bekymret gjør det bange Bryst;
 Tidt den Tilbedtes Hjerte Du bortvender,
 Og skjænker Haan og Spot igjen til Trøst.

Men sød er Lønne og, som Du vil give,
 Naar vi Din Prøve værdigen bestaae,
 En Løn, som her paa Jord ei endt skal blive,
 Men gennem Tid og Ewigbed vil gaae.

2.

„Erlighed“ man saare sjelden finder
 I dette Ords udstrakte Forstand,
 Erlig Venfæbstaare nu kun rinder
 Der, hvor ei Verden den bemærke kan.

3.

I Alt Hver stræbe skal Dig, Gud at ligne
 Og villig lyde alle Dine Bud;
 Da, Fader! vil Du al vor Tid velsigne,
 Fra Trængsler føre os til Livet ud.

Til Damerne!

(Strevet til et Foreningsbal den 6te December 1868).

Livet er en Mindefrands,
 Har man tidt berettet,
 Hvor man seer i yppig Glæds
 Blomster smaa er flettet;
 Blomster, som ei visne, nei!
 — Det er Nordens Qvinder, —
 Der lig en Forglemmigei
 Vækker skjønne Minder.

Qvinden er den Blomst, som os
 Er til Trøster givet,
 Og som hver en Sorg tiltrods
 Os forsøder Livet;
 Hun er Rosen paa vor Sti,
 Der os Glæden skjænker,
 Naar vi stundom hylles i
 Modgangs tunge Vænker.

Hav da Tak hver Qvinde, som
 Er blandt os tilstede,
 Som til vore Fester kom
 Bragte Liv og Glæde;
 I sin Mindefrands Enhver
 Vist i Aften fletter
 Mangen yndig Blomst, som her
 Haab om Lyft forjætter.

Dg om Aar og Dage maae
 Bort i Tiden spinde,
 Saa vil Mindet ei forgaae
 Om hver fager Dvinde,
 Der os ei har svigtet, nei!
 Det vil staae tilbage
 Som en smuk Forglemmigei
 I de komne Dage.

Besøget i Sverrig!

Overfarten.

For dog selv at kunne tale
 Med om „reise udenlands“,
 Boved' jeg fra Hjemmets Dale
 Mig en lille Tour tilvands.
 Ikke langt! — kun fire Mile,
 Til den nære svenske Kyst
 Stod min Attraa hen at ile,
 Dg jeg styret fik min Lyst.

En October Morgen tidlig
 Jeg i Følge med en Ven
 Altsaa ned til Stedet iled'
 Hvor vort Fartøi var lagt hen.
 Der vi maatte længe vente,
 Før i Orden Alt blev bragt,
 Hvorfor jeg min Bibe tændte,
 Dvang mit Lune ved dens Magt.

Men de andre Passagerer
 (Seyten vare vi i Alt)
 Slig en Bente ret generer,
 Gjør dem vrantne, mildest talt,
 Hvorfor og til Priis blev givet
 Mangt Bonmot og Vittighed,
 Der, skjøndt vanded', dog oplived'
 Lidt vor Stillings Kjedsomhed.

Endelig blev Alt klareret,
 Hver udsøgte sig en Plads,
 Mens vor Skipper kommanderet'
 Med sin dybe Sømandsbaas:
 „Alyver op! lad Storseil falde,
 Rast med Vinden nu lad gaae,
 Snart jeg da vil bringe Alle
 Hvor de skal, det svær jeg paa.“

Hurtig da Sneffen gled
 Henover Boven,
 Dg dybt i Havet ned
 Duffede Skoven;
 Snart i det Fjerne svandt
 Byer og Stæder,
 Alt jeg i Tanken fandt
 Ukjendte Glæder.

Lusten var mild og blid,
 Spen gif rolig,
 Dg kun til Tidsfordriv
 Spøged' fortrolig

Zephyr, som Seilet let
 Mere udspændte,
 Saa at nu hurtig det
 Fremad os sendte.

Op af den dunkle Sø
 Indigen stiger,
 Hift Tycho Brahes Ø
 Hvor, som man siger,
 End fra en svunden Tid
 Prægtige Minder,
 — Vidner paa Kraft og Flid —
 Grandskereren finder.

Beemodsfuld taber sig
 Sjælen i Drømme,
 Men hvor forunderlig
 Verden kan dømmes
 Snart som i Tychos Tid,
 Hades, foragtes,
 Hvad i vor egen Tid
 Vres og agtes.

O! men hvad seer jeg der?
 Fremmede Strande!
 Mon at det Stedet er,
 Hvor vi skal lande?
 Ja! kun endnu et Slag,
 Baaden sig vender,
 Og os modtage da
 Hjælpsomme Hænder.

Ankomsten.

Foden neppe sat paa Land,
 Man mig hen i Bagten førte,
 — Det er Skit der, som jeg hørte —
 For at faae mit Pas istand;
 Men det ifkun conciperet
 Blev af Bagtens Commandeur,
 Mens for at faae det viseret,
 Man til „Greven“ hen mig sp'ør.

Det var Stedets Commandant,
 Mærk vel, Stedet er en Fæstning,
 Dg med militair Bedækning
 Jeg ledsagedes galant.
 Først behaged' det mig ikke
 Saa med Vagt at skulle gaae;
 Men da det er Landets Skikke,
 Sligt ei npie tages maa.

Ind i Stuen jeg nu skred,
 Ei saa ganske vel tilmode,
 Hvorfor, — hold mig det til Gode,
 Jeg ei selv det rigtig veed,
 Men mig snart en Stentor-Stemme
 Bækkede til Liv igjen,
 Spørgende: „Hvor har De hjemme,
 Dg hvor agter De Dem hen?“

Ydmygt svarede jeg saa:
 „Jeg at blive nogle Dage
 Har bestemt, og saa tilbage
 Til min Hjemstavn vil jeg gaae!“
 — De imorgen opad Dagen
 Deres Pas igjen kan faae,
 Hvormed endt er hele Sagen:
 De er færdig, og kan gaae.

Buffende og baglænds gif
 Ud af Døren, ned paa Gaden,
 Og til Fører op i Staden
 En Soldat jeg med mig fik;
 Ved hans Hjælp jeg snart opspurgte,
 Hvor jeg skulde i Logi;
 Men jeg den Erfaring gjorde,
 Ei han gratis stod mig bi.

Besøget i Fæstningen.

Snart blev for trangt det i Stuen at være,
 Ud i det Frie jeg styred' mit Fjed,
 Nysgjerrig efter at vide lidt mere,
 Om hvad mærkværdigt var paa dette Sted;
 Thi om et Slot i Særdeleshed taltes,
 Der frit for Hver skulle være at see;
 Og da dets Skatte som „skjønne“ udmaltes,
 Var det naturligt, jeg vilde det see.

Jeg og mit Selskab os derfor begave
 Hen ad den Vei, hvor man sagde, det laae;
 Thi ei strax sees det, da Bolde og Grave
 Først maa passeres før did man kan naae;
 Men af! — Hvad saae vi, — en fyrstelig Bolig?
 Nei! kun et Fængsel med Gitter og Jern,
 Det var Fortrydelsens rædsomme Bolig;
 Det var den almene Sikkerheds Bærn.

Der saae vi Unge og Gamle at lide,
 For hvad de meer eller mindre forbrød,
 Saae dem af Verden foragted' at slide
 Trældbundne, suurt for det daglige Brød;
 Saae der den Frække med trodsige Miner,
 Endog som Slave at vise sig kjæk;
 Saae den, hvem Angerens Slangebids piner
 Med de af Græmmelsen liigblege Træk.

Og dette Alt, hvad man saadan os viste,
 Fængslet med de, som var deri indsat',
 Er det det Slot, man saa høit os anpriste,
 Er' disse Faldne den omtalte Skat? —
 Skumle og rædsomme mørke Ruiner,
 Resten fra Danmark's den glimrende Tid,
 Gjennem hvis Døe nu Stormvinden hviner
 Eller gi'er Ekko af Rovfuglens Skrig?

Ja! det er Slottet, som her vi det kalde,
 Svared' vor Fører, en høflig Sergeant;
 Thi skjøndt Ruiner, bestandig dog Alle
 Nævne det saa, fra den Tid vi det vandt;

Men hvad man sagt har om herlige Skatte,
 Er nok i Grunden kun bidende Spot;
 Thi Bagateller som disse Forladte
 Gjøre af Træ, er jo Legetøi blot.

Men for ei Leilighed dem til at betage
 Til en Anvendelse af deres Flid,
 Blev os befalet, Enhver at ledsage,
 Der vilde kjøbslaae om saadant, herhid.
 Derfor om Selskabet Lyst skulde have
 Til nogle Smaating, som færdige er,
 Vil man dem vise det, og som en Gave
 Modtage glad, hvad De finder dem værd.

Derpaa omringed' os, hvo der kun kunde,
 Nogle med Børster og Kamme af Træ,
 Andre med Speile og Smaaæsker runde,
 Systerer, Fingerringe, smukke at see.
 Vi os udsøgte da Noget af Alting,
 Gav hvad man fordrede af os derfor;
 Og saa til Hjemmet igjen vi vor Vandring
 Tiltraadte ilfomt fra Fæstningens Gaard.

Men Ingen af os formaaed' at glemme,
 Hvad der med Beemod opfyldte vor Sjæl,
 Thi uvilkaarlig en indvortes Stemme
 Tog i de Fængslede's Lidelser Deel.
 End længe efter med Gysen jeg minder
 Mig dette øde og rædsomme Sted,
 Inden hvis Mure kun Sorger man finder,
 Og hvor der aldrig er Tanke om Fred.

Opholdet i Byen.

Det var en stormende Eстераarsdag,
 Raakold og regnsfuld tillige,
 Hvorfor umuligen vi denne Dag
 Kunde vort Fartøi bestige;
 Jeg da i Byen spadserede om,
 For mig dog lidt at adsprede,
 Men hvorhen jeg paa min Vandring end kom,
 Sik jeg for Stedet kun Lede.
 Først man paa Gaderne Navne ei har,
 Ret en forunderlig Mode!
 Hvorfor jeg stedse uvidende var
 Om, hvor jeg egentlig boede;
 Spurgte jeg ogsaa, hvad Gaden den hed,
 Lo man, og lod mig alene,
 Saa jeg tilsidst af den Spørgen blev kjed,
 Mærked mig Retningen ene.
 Fortoug med Fliser ei heller Du der
 Bente, o Læser, at finde,
 Nei, det er stundom med megen Besvær,
 At Du til Hjemmet kan vinde;
 Du i det Hele ei heller maa troe,
 Der man sig meget generer!
 Nei, tidt paa Gaden en Hest eller Ko
 Du træffer, der roligt fortærer
 Græsset, som voger blandt Stenene frem,
 Og som var syndigt at spille.
 Hvorfor og hine fra Græsgangen hjem
 Først drives om Aftenen silde.
 Lygter, som tændes, ei heller Du der

Finder, nei, det er det Samme!
 Jeg i det Mørke en Hund kom for nær,
 Den kunde bidt mig til Skamme! —
 Thi ikke Tanke kan være om Flugt,
 Naar os en Saadan anfalder;
 Man maa jo gaae, som med Dinene luft
 Og rave, at ofte man falder.
 Ønster man ogsaa sig der en Portion
 Beuf, eller Beuf à la mode,
 Findes der ei nogen Restauration
 For sig at gjøre tilgode,
 Kort! I det Hele man kjeder sig svært,
 Ønster, at blot man var hjemme,
 Hvad der i Grunden jo ei er saa sært,
 Hvor er vel bedre end hjemme? —
 Af denne Strøifsen omkring blev jeg kjed,
 Sildigt det ogsaa var blevet,
 Hvorfor ad Veien til Hjemmet jeg skred,
 Deels og af Hungeren drevet;
 Denne jeg snart dog til Taushed fik bragt,
 Intet mig ret vilde smage;
 Gi før til Hvile jeg havde mig lagt,
 Kom min Tilfredshed tilbage.

Tilbagereisen.

Alt næste Morgen,
 End Drømmene blidt
 Døvede Sorgen,
 Og førte mig frit

Om i hiint Rige,
 Der hører dem til —
 — Hørte jeg sige:
 Nu reise vi vil!

Ha! atter gjælder
 Nok Udraabet Dig!
 Rigtig ei heller
 Jeg skuffede mig;
 Dog hvorfor flage,
 Da nu til mit Hjem
 Atter tilbage
 Jeg føres igjen.

Saa skuer Hertha
 Paany jeg Dit Sund,
 Som er mig kjær, ja!
 Dine Havne, — Din Lund
 Seer jeg; og Kjære
 Som vente mig der,
 Snart skal jeg være
 I Glæde dem nær.

Dg ad Boven atter Baaden gled;
 Men ei vugget blidt af Zephyrvinde,
 Snart den sank som i en Afgrund ned,
 Snart den svæved' høit paa Bølgens Tinde;
 Snart vi nærmere mod Landet kom,
 Atter Stormen da os jog tilbage;
 Seilets Bugnen lød som Jammersflage,
 At vi saadan skulde drives om.

Stolte Seilere os foer' forbi,
 Thi for dem, det havde ingen Fare,
 De var' rolige og trygg', fordi
 De dem Styrke nok bevidste vare;
 Men den lette Baad, som med Besvær
 Tumbles om paa Havets vilde Bølger,
 I dens Spor kun Død og Rædsel følger;
 Den sin Undergang er mere nær.

Saadan mange Timer for os svandt,
 Dagens Rønge alt i Vesten daled';
 Af! men Blikket ei sin Gjenstand fandt,
 Og hvert Die Længsels Sprog kun taled' —
 Vel vi Hjemmet nu var mere nær,
 Alt vi skuede dets skjønne Skove;
 Men end gængende paa Havets Bove,
 Vare selv vi endnu ikke der.

Og det mørknedes alt meer og meer,
 Vinden lagde sig, og det blev stille,
 Ret som Skjæbnen al vor Sjæls Begjær,
 Al vor sømme Længsel trodse vilde.
 — Dog, paany sig fyldte Seilet let,
 Baaden atter skar igjennem Bandet,
 Nu vi hurtigt nærmede os Landet
 Lagde til ved Bredden nok saa net.

Dg salig Glæde
 Dpfyldte mit Bryst
 Ved at betræde
 Den hjemlige Kyft.

Hvor er at være
 Dog bedre end der,
 Hvor vore Kjære
 Vi stedse er nær?

Gud være lovet!
 At nu jeg Dig seer;
 Hvad Du har vovet,
 Gjør aldrig det meer;
 Saalunde bad og
 En faderlig Ven,
 Da man mig modtog
 I Hjemmet igjen.

Snart atter rolig,
 Fornøiet og glad,
 Jeg i min Bolig
 Blandt Slægtninge sad.
 Nu jo tilende
 Min Udflugt den var,
 Og lært at kjende
 En Reise, jeg har.

Hvad en Fader fortæller!

Det var Juleaften! Ilden knittede i Kaminen, om hvilken en Fader havde samlet sine Smaa! Med spændt Opmærksomhed fulgte man hans Fortælling, imedens Moderen pyntede et lille Juletræ i Stuen ved Siden af; men det var ogsaa værd at høre paa, hvad en saadan Fader fortalte, tilmed naar man vidste, at det var hans egen Historie. Hvad fortalte han da? — Nu skal vi høre: —

Vi befinde os i en eensom lille Bolig. — Det er Aften, Solen kaster sine sidste Straaler gennem de smaa Vinduesruder hen til en Seng, hvor en Kvinde hviler i en stille Slummer, medens et Barn med taarefyldte Øine sidder taus ved hendes Leie. Ogsaa Livets Aften synes her at stunde til, — Moder og Barn maae skilles.

„Gaa ikke fra mig, kjære Moder!“ udbrød Barnet med taarekvalt Stemme, „jeg vil saa nødig, at Du skal forlade mig, naar Du gaaer bort, staaer jeg

alene tilbage i Verden, og hos hvem skal jeg da søge Tilflugt?"

Da aabnede den Syge de matte Dine, og idet hun ivrigt greb sit Barns Haand, og holdt den tæt indsluttet i sin, sagde hun med en mild og rolig Stemme:

„Mit Barn, Du skal ikke staae ene.

Der er En over Sky,
 Hen til Ham skal Du fly,
 Han vil hjærtigt Dig tage i Favnen!"

„Men jeg vil hellere med Dig, Moder! Tag mig med!" udbrød Barnet med bedende Stemme.

„Det kan jeg ikke," svarede Moderen, „Din Time er endnu ikke kommen; og om Dit Livs Aften er fjern eller nær, veed Ingen uden Gud. Mit Livs Aften stunder til, det er snart Nat, saa maa jeg bort; og vaagner først atter til Livet, naar den evige Morgenrøde straalor mig imøde."

— Jeg drømte nys, jeg stod ved Himlens Port og bad om Raade for min arme Sjæl. Man spurgte mig, med hvilken Ret jeg forlangte Afgang til Guds Throne, og jeg svarede: „Den Ret, som Jesus Kristus i sin Raade har skjænket os stakkels Menneſker." „Men har Du ikke forspildt den ved Dine Synder?" gav man mig til Svar, og jeg sagde: „Jo! men jeg har angret, oprigtig angret min Synd, og Gud tilgiver den angrende Synder, har han lovet. Han er en algod Fader, der vil tage os til sig i sin Raade, og føre os gennem Anger og Bod til den evige Salighed. Det er min Tro, min faste, urokkelige Tro og mit eneste Haab, og med denne vil jeg bede om Afgang for Guds Throne."

„Dg kom Du saa ind, Moder?“ spurgte Barnet ivrigt.

„Jeg vaagnede ved Din Tale, mit Barn! men snart luffes mit jordiske Die, snart bliver Drømmen til Virkelighed; saa er det mit Haab, at Opløsningen paa Drømmen maa blive til mit Bedste.“

Snart blev det Nat, hver en lille Solstraale var forsvundet; Regnen slog mod Ruderne, og Vinden blæste koldt henover Træer og Buske.

„Hør, hvor det kalder,“ udbrød den døende Moder; „nu kan jeg ikke blive længer! Stormen, Du hører, skal føre min Sjæl gjenuem Dødens Rige til Salighedens Land! Farvel, mit Barn, nu gaaer Din Moder bort, men Din Fader lever, Din himmelske Fader; hos Ham skal vi samles til en evig Glæde!“

Et Dieblik efter var Alt roligt, kun den fjerne Kirkeklokkes dumpe Klang syntes at tilkjendegive, at nu var Adskillelsens Time kommen!

Det var Vinter, tætte Sneeflokke slagre henover Marker og Enge, og lægge sig som et hvidt Tæppe over den kolde, frozne Jord. Paa en Steen, ved Indgangen til en stor Skov, sidder en lille Dreng, næsten halvdød af Kulde og Sult; han hviler sig et Dieblik, thi han har gaaet den hele Dag.

Vi kjende den lille Dreng, det er det fattige Barn, som, forladt af Fader og Moder, nu staaer ene i den store, vide Verden, uden en eneste Støtte, uden en eneste Ven, til hvem han kan betroe sig i sin Nød! og dog — han har ikke tabt Modet!

„Der er En over Sky,
 Hen til Ham skal Du fly,
 Han vil hjertligt Dig tage i Favnen!“

Det sagde min stakkels Moder, før hun døde; nu gaaer jeg for at finde Ham, men der maa vist være en lang Vei til, hvor han boer, og det er saa gyfelig koldt; hidtil har jeg søgt forgjæves, thi hvor jeg kom og bad om Huusly, jog man mig som oftest bort og kaldte mig en Tiggerdreng, skjøndt man ogsaa undertiden gav mig lidt Mad og varmt Øl til at staae imod med i den stærke Kulde. Idag har jeg været reent uheldig, og dersom ikke en fattig Bondesone i Morges havde forbarmet sig over mig, og deelt sit Stykke Brød med mig, saa veed jeg saamen ikke, hvad der skulde være bleven af mig! — Jeg vilde gjerne gennem Skoven før Mørket falder paa; jeg har hørt, der skal boe en rig Mand paa den anden Side af Skoven, som altid er saa god imod de Fattige; ham vilde jeg gjerne bede om Rattely til imorgen.“

Med disse Ord reiste den Lille sig fra Stenen og gav sig til at løbe ind ad Skoven til. I Begyndelsen løb han raft og fulgte troligt Veien gennem Skoven; men de smaa Been bleve snart trætte, og han maatte sagtne sit Løb. Nu faldt ogsaa Mørket mere og mere paa, det blev snart vanskeligt at finde Veien; ja, han havde allerede tabt den af Synne, thi hvor han skuede hen, saae han kun de store, nøgne Træstammer og Sneen, som nu faldt tættere og tættere. Da han mærkede, at han var faret vild, vendte han hastigt om, og gav sig til at løbe af alle

Kræfter, for om muligt at komme paa den rette Wei igjen, men Mørket faldt mere og mere paa, Sneen faldt i store Flokke, og han indsaae snart, at alt Haab om at finde den rigtige Wei var forgjæves. Da gav han sig bitterlig til at græde, han raabte og raabte af alle Kræfter, men Ingen hørte; kun hans eget Echo lød ham spottende imøde.

„Hvad skal der dog blive af mig,“ hulkede han høit, „nu staaer jeg alene i den store Skov, Natten stunder til, jeg maa dø af Kulde og Sult paa dette øde Sted.“

Træt og udmattet sank den lille Dreng til Jorden ved en Bunke Hø, man havde lagt ud i Skoven til Dyrene, som man om Vinteren freder om; og overvældet af Træthed, faldt han snart isøvn.

Da var det, som om Skovens Træer skilte sig ad, og Himlen aabnede sig for ham, han saae en utallig Mængde Engle med Binger svæve forbi hinanden, medens en deilig Musik naaede hans Øre, og see, midt imellem disse stod hans stakkels Moder, men ikke syg og elendig, som han sidst havde seet hende, nei, i forklaret, forherliget Skikkelse, holdende et stort hvidt Pergament i Haanden, og med tydelig klar Skrivt saae han nu de Ord: „Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest.“ Et Dieblik var det ligesom det hele Syn stod klart for hans Blik, men snart var Alt forsvundet som i Taage. —

Snart var det Morgen, de tætte Sneeskyer vare forsvundne, Solen tittede frem mellem Trærnes Toppe, da den lille Dreng slog Øinene op. Han var ikke længer træt, thi Sønnen havde styrket ham,

og efterat have vedervæget sig med lidt af den friske, ufsaldne Sne, var han atter stærk nok til at begive sig paa Vandring gennem Skoven. Hvor han skulde gaae hen, og hvilken Retning han skulde tage, vidste han ikke, thi han saae hverken Bei eller Sti. Imidlertid tog han en rasl Beslutning og gik ligefrem, idet han tænkte paa, hvad han havde seet om Natten i Drømme; det var jo umuligt Andet, end at det maatte have Noget at betyde, og hans Haab blev heller ikke skuffet. Neppe havde han gaaet et Stykke Bei, før han fik Die paa en lille Hytte. Han skyndte sig derhen, bankede paa Døren og ventede taalmodig paa, at man skulde lukke ham ind. Det varede imidlertid længe, inden der blev lukket op; endelig lød en hæs og gusten Stemme ham imøde, og en gammel Kone af et affhyeligt Udseende stod for den lille Dreng.

„Hvad vil Du? Hvad søger Du?“ spurgte Konen barskt.

Den lille Dreng blev ganske forknøyt, det var ikke den Modtagelse, han havde ventet, og næsten grædende fremstammede han:

„Jeg er faret vild; hele Natten har jeg tilbragt i Skoven, og nu er jeg saa sulten; giv mig lidt Mad og lad mig varme mig lidt i jeres Stue.“

„Pak sig bort, Liggerunge!“ svarede Konen haardt, „gaae hjem, hvor Du hører til, og lad være at uleilige fremmede Folk med Dit Liggeri,“ og med disse Ord smækkede hun Døren i for den Lille, der grædende og forfrossen stod udenfor paa den lille Steen-trappe.

„O Moder!“ udbrød den Lille, „hvorfor tog Du mig ikke med Dig! — Der er Ingen, der vil vide af mig at sige!“

„Hvorfor græder Du, min lille Dreng?“ sagde i det samme en mild og venlig Stemme bag ved ham.

„Jeg er sulten,“ svarede den lille Dreng, „og jeg fryser; men den gamle Kone var dog saa haard imod mig.“

„Hvor hører Du da hjemme, min Dreng?“ spurgte den fremmede Herre.

„Ingensteder! Min Moder er gaaet bort til vor Herre, og nu staaer jeg alene her i Verden.“

„Har Du da slet Ingen, til hvem Du kan betroe Dig?“

„Jo,“ svarede den Lille kjæft,

„Der er En over Sky,

Hen til ham vil jeg fly,

Han vil hjærligt mig tage i Favnen.“

„Ret saa, min lille Dreng,“ svarede den Fremmede glad, „og saa siger Du, at Du staaer fattig og alene i den store Verden. Nei, Du er rigere end Du troer! Du har Troen paa Ham, som holder fast, naar alle Andre slippe! Kom med mig, min lille Dreng, jeg skal føre Dig til ham.“

„De vil tage mig med!“ udbrød den Lille glad.

„Ja, saasandt som jeg er en af hans Tjenere. — Og saalænge jeg har Liv og Evne, skal min Bolig være et Hjem for den Forældreløse, og jeg takker Gud for, at han har udvalgt mig til at frede om den friske Spire, der boer i Din unge Sjæl.“

„Er det sandt, tør jeg tro det?“ udbrød Barnet,

idet Glædestaarerne trillede ned ad dets blege Kinder,
 „Saa havde Moder dog Ret, da hun sagde: „Naar
 Nøden er størst, er Hjælpen nærmest“.

I Præsten B's. Huus blev den lille Axel snart
 som hjemme, og da der ingen Børn var, blev han
 adopteret og antog Familiens Navn. Han nød en
 god, sund Opdragelse, gik i en god Skole, og var
 omfider kommen saavidt, at han snart maatte staae
 paa sine egne Been og raade sig selv. Da han var
 18 Aar gammel, døde hans Pleiefader og Belgjører,
 Præsten, og kort Tid derefter fulgte hans Kone sin
 Mand i Graven, efter i længere Tid at have været
 svagelig. Axel stod nu for anden Gang ene i Verden,
 men ikke blottet for det Nødtørstige; tvertimod, hans
 Belgjører, som var en god Deconom, havde sammen-
 sparet sig en lille Formue, som han efterlod sin Pleie-
 søn, for at han dermed kunde forsøge sin Lykke. Op-
 holdet paa Landet blev imidlertid Axel for kjed-
 sommeligt, han havde hørt Hovedstaden med al dens
 Lystighed saameget ontale, saa han uvilkaarlig følte
 Trang til at sige Farvel til Landsbylivets Gens-
 formighed og prøve Livet i Hovedstaden. Han tog
 en raff Beslutning, tog Afked med sit Barndoms-
 hjem og begav sig paa Veien til Hovedstaden. Det
 var ligesom en ny Verden aabnede sig for ham; Sligt
 havde han aldrig før oplevet; her meente han, maatte
 Lykken tilsmile Enhver, og efter at have opspurgt en
 af sin afdøde Belgjørers bedste Venner, erholdt han
 kort efter sin Ankomst til Hovedstaden, ved dennes

Gjælp, en efter Omstændighederne ret god Blads. Han vandt snart Alles Agtelse og Tillid, han var et dygtigt, arbejdsomt Menneske, som var sin Principal til megen Nytte, og efter ikke lang Tids Forløb, var han en af de meest betroede i hele Kontoret.

Paa den modsatte Side af Gaden boede der en Enke med sin eneste Søn, en begavet ung Mand; men en fordærvet Kjæledægge, der fra sin tidligste Ungdom, havde faaet alle sine Duster opfyldte af sin, i alle Henseender svage Moder. Med denne Mand stiftede Axel snart Bekjendtskab, og de blev snart daglige Dmgangsvenner. I Begyndelsen var det jo ogsaa ganske behageligt at have en Ven, som kunde sige En lidt Besked om Et og Andet, og vise Byens Mærkværdigheder o. s. v., men man kan aldrig tro sine bedste Venner, det kom vor unge Helt snart til at bekjende. Det var nemlig ikke uegenyttigt Ven-skab, der bragte den forkjælede Yngling til at slutte sig til den uerfarne unge Mand, hans egen Fordeel spillede en temmelig vigtig Rolle. Blandt andre Laster, havde han ogsaa en meget stor Passion for Spil, og snart fik han ogsaa loffet sin Ven paa samme Vei. I et bekjendt Spillehuus gav de to Venner stadigt Møde, og Lykken syntes at tilsmile dem i Begyndelsen; de vandt, og vandt atter; men Lykken er ustadig, de tabte igjen, hvad de havde vundet, og Mere til; men Haabet om atter at faae de tabte Penge tilbage, bragte dem til at forhøje Spillet. Fru Fortuna er imidlertid lunefuld, og snart maatte de gjøre Gjæld for at betale det Tabte; og Gjæld er som en Sneebolt, den bliver stadig

større og større jo mere man lader den rulle i Sneen; snart voxede Gjælden over deres Kræfter; og nu kom snart Betalingsdagen for de Bexler og Gjældsdocumenter, man i ubesindige Dieblikke havde skrevet. Hvor skulde Pengene komme fra? Det var det store Spørgsmaal.

En Aftenstund gif de to Venner hjem fra det omtalte Spillehuus, tause og nedtrykte, thi Lykken havde igjen vendt dem Ryggen.

„Imorgen er der Bexler forfaldne,“ sagde den Ene med et Suk; „hvorledes skulde de blive betalte?“

„Min Moder nægter mig mere,“ svarede den forfjælede unge Mand; „men Du maa sætte Alt paa Spil! Du kan, naar Du blot vil, redde os Begge; maaskee Lykken er bedre imorgen!“

„Hvorledes!“ udbrød den Anden. „Jeg?“

„Ja, netop Du! Du har jo Din Principals Penge mellem Hænder; laan et lille Beløb og lad os forsøge Lykken med det! Naar vi have vundet, kan Du jo betale det tilbage, og Ingen behøver at vide Noget om det.“

„Aldrig!“ udbrød Axel. „Det var jo Bedrageri!“

„Nei,“ gjentog Bennen, „det var en Udvei. Tænk over det. Vi sees imorgen; — Godnat!“ —

Og hermed skiltes de.

Den Nat kunde Axel ikke sove. De forfaldne Bexler paa den ene Side, et Bedrageri paa den anden Side; Udsigt til maaskee at vinde imorgen; Alt gjennemløb hans Hoved og forjog Sønnen fra hans Dine.

Nei, denne Pine var uudholdelig! Der maatte

tages en raſt Beſlutning; blot nogle ſaa Minuter, og Pengene vare i hans Hænder. Contoret var ligeved hans Bærelſe og Nøglerne i hans Bæрге, det Hele var altsaa kun et Dieblifs Sag.

Et Dieblif efter ſtod han i Contoret; Nøglen var allerede i Pulten, men Haanden ſkjælvede og Hjertet ſlog, ſom om det ſkulde briſte. — Han vidſte knap mere af ſig ſelv at ſige. Alting ſortnede for ham, og juſt ſom hans Dine faldt hen i Mørket, ſyntes han at ſee ſin afdøde Moder lyslevende for ſig, med et Pergament i Haanden, hvorpaa de Ord: „Led os ikke i Friſtelse“ — ſtod ſkrevet med flammende Skrift. Halvt aſmægtig udſtøtte han et Skrig og faldt om i en Stol, forfærdet over dette uventede Syn.

„Nei aldrig,“ udbrød han høit, „hellere dø“ —

Idetsamme traadte hans Principal, hidkaldt af hans Skrig, ind ad Contordøren.

„Nei,“ udbrød Principalen blidt, „jeg veed Alt og har hørt Alt; længe har jeg i Smug fulgt Dine Veie; Du har feilet; — men Du har overvundet Friſtelsen; endnu er Du ingen Tyv, og lov mig at blive anderledes, lad Spil og ſlige Laſter fare; denne Gang ſkal jeg hjælpe Dig. — Lad nu denne Scene være glemt.“

„D, tak!“ udbrød Axel i Taarer, „tak! D, Moder, Moder! Det er anden Gang, Du har frelſt mig — lad mig ikke oftere ledes i Friſtelse.“

„Men ſig mig Fader,“ udbrød den ældſte af Børnene, „hvad blev der ſiden af Axel?“ —

„Det skal jeg sige Dig, min Dreng! Senere blev han gift, og sad mangen Gang, som jeg i dette Dieblif, midt i en talrig Børneskole, og fortalte Historier om svundne Tider. En Aften, det var netop som i Aften, sad han glad og tilfreds hjemme i sin hyggelige Dagligstue, da pludselig Døren gik op ind til en anden Stue! Hvad troer I vel han saae derinde? Nu skal jeg vise Eder det!“ og idetsamme straaledede det deiligste Juletræ, fuldt besat med Lys og mange andre deilige Sager, Børnene imøde. „See, det saae han, og det see I nu ogsaa!“ Derpaa takkede han sin Gud, for at han saa naadigt havde lagt sin Velsignelse til hans Stræben og Vandel her i Verden, og sagde:

Julen har bragt velsignet Bud,
 Nu glædes Gamle og Unge,
 Hvad Englens sang i Verden ud,
 Nu alle Smaabørn skal sjunge!
 Grenen fra Livets Træ staaer højt
 Med Lys, som Fugle paa Kviste,
 Det Barn, som sig glæder fromt og højt
 Skal aldrig den Glæde miste.

En prægtig Methode!

Farce med Sange i een Act.

Frit bearbejdet og oversat efter det Franste.

Personerne:

Ernest Detagnac, Banquier.

Fanny, hans Kone.

Camouf Lepière, Sngenting.

Sean, Kudst hos Detagnac.

Baptiste, Tjener.

Emelie, Kammerpige.

(Handlingen foregaaer i Ernest Detagnacs Huus i Paris.)

En meget elegant Sal hos Detagnac med Dør i Baggrunden, tilhøire og tilvenstre. Tilhøire i Forgrunden et practicabelt Bindue. Bærelset er særdeles elegant meubleret; tilvenstre en moderne Sopha og en Sngestol, midt paa Gulvet et rundt Bord med Tæppe paa og Lys i Armstager; tilhøire ligeledes en Rønestol ved Vinduet. Tæppe over hele Gulvet.

Første Scene.

Baptiste i Vænestolen. Emelie i Gyngestolen.

Emelie (talber). Baptiste! Baptiste! sover Du?

Baptiste (søvnig). Ja! — lad mig være i Fred!

Emelie. Nei, Din Ege har jeg aldrig kjendt,
Du er bestemt kommet sovende til Verden!

Baptiste. Ja, det er meget muligt! men Rattero
vil jeg ha'e! (Udret staaer Tolv).

Emelie. Nu slog den Tolv!

Baptiste (reiser sig). Sid Fanden havde disse
lange Theaterforestillinger, man har nuomstunder; for
Folk, som sidder og seer og hører paa det, kan det
jo være ganske interessant, men for Tjenerne, som skal
sidde den halve Nat oppe og vente paa Herfskabet,
er det sandt for Dyden meget kjedeligt! Nu er den
Tolv, og endnu seer jeg hverken Herren eller Fruen.

Emelie. Men nu maae de uidentvibl ogsaa snart
være her!

Baptiste. Ja, det vil jeg da haabe, for ellers
er jeg hange for, jeg bliver gnaven.

Chi det kan gaae, at man maa døie Plagen,
Dg aldrig kjende No, ja eller Rist;
Det kan gaae an, naar det blot er om Dagen,
Men ta'er man Natten med, saa er det trist.
Min No om Dagen! naa, ja lad dem ta'e den,
Det er jo Noget, man maa lade gaae,
Men jeg vil Pinebød ha'e Fred om Natten,
Det er det Gnefte, jeg holder paa!

(Man hører Portkloffen).

Emelie. Der har vi bestemt Herfskabet!

Baptiste Naa endelig!

(Man hører en Vogn kjøre ind i Gaarden).

Emelie. Ganske rigtig, der er Vognen; saa maa jeg ud og passe mit Kjøkken (løber ud tilvenstre).

Baptiste (seer ud ad Vinduet). Det er jo ikke Herfskabet! rigtignok er det vores Equipage, men jeg seer en fremmed Herre træde ud. Det forstaaer jeg ikke; jeg seer virkelig ikke nogen Grund til at blive her og modtage ubekjendte Personer midt om Natten; jeg forsvinder! vil man mig Noget, saa ringer man nok (gaaer ud tilhøire).

Anden Scene.

Camouf Lepière (fra Baggrunden). God Aften! — jeg beder tusinde Gange om Forladelse! — naa, her er Jngen! nei, det er mageløst! — Jeg stiger lige ud fra Theatret, da jeg netop faaer Die paa en Mand, der med det meest grusomme Tyrani har forfulgt mig i længere Tid paa Grund af en lille Ubetydelighed, der er imellem os; det er nemlig en Skrædder! jeg vil jo nødigt træffe paa ham, som Enhver, der vil sætte sig i mit Sted, jo særdeles let vil kunde indsee, og tager i min pludselige Forvirring min Tilflugt til en Kareth, hvis Vogn dør jeg i Hast fik op, og i næste Dieblik var jeg forsvunden for Skrædderens Dine! Kudsken, som var falden i Søvn paa Bukken, vaagnede ved det Rabalder, jeg forarsagede, og hjørte til, Alt hvad Nemme og Løi kunde holde, og nu er jeg her! —

(Recitativ).

Vor Herre maa vide, hvad nu vil mig hælde,
 Hvorledes den hele Historie vil ende,
 Jeg maa jo til Herstabet ydmygt mig vende,
 Og hele mit Eventyr for dem beskænde.

(Vise).

Høistærede, det er svært
 At leve, det har jeg lært,
 Især i disse dyre Tider;
 Der er ikke meer Forslag
 I Noget, skjøndt man jo Dag
 Og Nat, som andre Trælbyr slider,
 Og derfor De fatter vel,
 Man stundom maa gjøre Gjæld,
 Og at ogsaa jeg har tidt
 Erholdt Noget paa Credit.

Det gif en Tid, ja det kan jeg beskænde,
 Men af! Crediten den vil hurtig Ende.

Her er forresten nydeligt! propert og pænt! men
 ikke et eneste Menneske, uden jeg selv. Jeg maa
 sondere Terrainet. Hvad mon her er inde? (gaaer
 ind tilvensstre).

Credie Scene.

Ernest og Fanny (kommer fra Baggrunden).

Fanny. Jeg veed virkelig ikke, hvad Du synes!
 Det kalder man paalidelige Tjenestefolk! Du gav Jean
 Ordre til at møde med Bognen ved Theatret for at
 kjøre os hjem efter Theatertid, men istedetfor har
 vi maattet spadseré hjem i denne Kulde midt om
 Natten.

Ernest. Ja, det er virkelig for galt! han for-
 tjener en Repriment.

Fanny. Nei, han fortjener at jages bort.

Ernest. Det synes mig dog for haard en Straf for en sliq Forglemmelse; thi det er jo aabenbart, at han enten ikke har hørt min Ordre, glemt den eller misforstaaet den!

Fanny. Jeg troer saagar, Du undskylder ham.

Ernest. Ja, Du kjender min svage Side; jeg har lidt tilovers for Jean, han er nu gammel, og har tjent ikke alene mig, men ogsaa min Bedstefader og Fader tro igjennem en lang Aarrække, saa man maa virkelig være overbærende!

Fanny. Men Overbærenheden har ogsaa Grændser! At han i den sidste Tid har seet lidt vel dybt i Glasfen, har Du vel heller ikke bemærket?

Ernest. Jo! men det er nu hans Fornøielse; han passer jo dog sine Ting, sørger godt for Hestene, Bognen o. s. v.; saa det angaaer jo egentlig ikke os! men for at Du dog ikke skal troe, at jeg giver ham fuldkommen Medhold, saa vil jeg kalde paa ham og give ham en Reprimant i Din Nærværelse.

Fjerde Scene.

De Forrige. Jean (fra Baggrunden, Fanny i Kænestolen).

Jean (lidt perialisferet). Om Forladelse, at jeg kommer herop!

Ernest. Jeg vilde netop kalde paa Dig! Hvordan er det Du har baaret Dig ad iasten?

Jean. Ja, det er netop det, jeg ikke kan begribe! — For esterat Herren og Fruen havde smækket

Bogndøren i, saa fjørte jeg, og da jeg kommer ind i Gaarden, saa er Fruen væk og Herren forbyttet.

Ernest. Hvad er det for noget Snak! — nu har Du nok igjen taget Dig en Taar formeget.

Jean. Nei, jeg beder tusinde Gange om Forladelse! Rusen er sovet ud!

Ernest. Hvor har Du sovet den ud?

Jean. Ved Theatret; det var saadant et vel-signet langt Stykke!

Fanny. Du har jo slet ikke været ved Theatret!

Jean. Jo, det veed den søde Gud jeg har, og jeg har ogsaa fjørt Dem hjem; men det er mig ikke ganske klart, hvorledes den fremmede Herre ogsaa er kommet ind i Bognen.

Ernest. Hvad er det for en fremmed Herre, Du taler om? Nu bliver jeg snart utaalmodig!

Jean. Ah! han, som steg ud af Bognen her i Gaarden!

Ernest. Her i Gaarden?

Jean. Ja! — men hverken Herren eller Fruen var i Bognen, og dog ere de hjemme!

Ernest. Ja! — for vi er gaaet hjem.

Jean. Gaaet! — den har jeg ikke!

Ernest. Ja, pak sig nu bort; det er det raadeligste! I Morgen tales vi ved.

Jean. Ja, det er det bedste, for Noget galt er der i det! — og denne fremmede Herre saae mig noget fordægtig ud — han spurgte strax efter Fruen i Huset. Det er vist en forklædt Elsker, eller ogsaa er det en Tyvknægt, der vil rapse!

Ernest. Gaa nu, Jean! Imorgen skal vi nok

aae den Sag bragt i Orden! men det siger jeg, min Taalmodighed er snart forbi.

Jean (gaaer, vender om). Min ogsaa, for det er for galt; men Noget er der under!

Ernest. Er Du ikke gaaet endnu?

Jean. Nei, endnu ikke; for det Hele er mig en Gaade!

Ernest. Blot Din Afsted ikke bliver Opløsningen paa Gaaden.

Jean. Det skulde gjøre mig ondt! for det var Synd, jeg er —

Ernest. Utilregnelig!

Jean. Ja, aldeles uskyldig! men vi faaer det nok opklaret! — Erbødigst Godnat (gaar ud af Baggrunden).

Femte Scene.

Ernest og Fanny.

Fanny (reiser sig). Og saadant et Menneſſe vil Du beholde i Din Tjeneste! — han var jo complet perialiseret; hvad var det, han fortalte om en fremmed Herre og en forklædt Elsker, og om Herren og Fruen, som vare blevne forbyttede?

Ernest. Det var Nonsens! Han har naturligviis ligget ude i sit Kammer og drømt det Hele.

Fanny (stjælmst). Men sæt nu, at der dog var noget sandt deri!

Ernest. Hvad mener Du?

Fanny (som før). En forklædt Elsker, — sagde han.

Ernest. Dumt Tøveri! Du veed, jeg er aldeles ikke jaloux!

Fanny. Jo Du er; lidt Jalouri hører der altid med til Kjærlighed.

Ernest. Meget muligt; men ikke hos mig! Jeg veed ikke engang, hvad det vil sige at være jalour.

Fanny. Jeg kunde have stor Lyst til at lære Dig det.

Ernest. Jeg troer, det blev spildt Umage! havde jeg havt Anlæg til Jalouri, saa maatte jeg vist allerede for længe siden have følt det, eftersom Du paa alle de Baller, jeg kan mindes at have været med til, baade før og efter vort Bryllup, ubetinget har været Ballets Dronning! Herrerne have jo sværmet om Dig som Bier! men jeg forsikkrer Dig, jeg har aldrig følt det Ringeste til Jalouri.

Fanny. Saa elsker Du mig heller ikke.

Ernest. Ja, lad os nu ikke komme for langt ind paa det Thema; — Kloffen er mange! — det er Tid at gaae til No! — God Nat, kjære Fanny! — Imorgen kan vi jo drøfte den Sag; nu gaaer jeg paa mit Bærelse.

Fanny. Og Du kysser mig ikke engang og siger pænt Godnat?

Ernest (ligegyldig). Jo! siden Du pønsker det! (kysser hende), God Nat! (gaaer ind tilsoire).

Sjette Scene.

Fanny alene.

Naa, saa iaften er Du i det Humeur! — ja, jeg mærker nok, at Hvedebrødsdagene ere forbi! — jeg troede dog, at hans Kjærlighed var til at stole paa;

men jeg mærker, jeg har taget fejl! — Gud give, han var jalour! — bare lidt! bare en lille bitte Smule (tænker efter). Hvordan skal jeg dog overbevise mig, om han dog ikke skulde være det alligevel.

Syvende Scene.

Fanny. Camouf (fra venstre).

Camouf (affides). Nei, der er ikke et Menneſſe, hværken ude eller inde! jo (ſeer Fanny) en Dame!

Fanny. En Herre!

Camouf. Hun er nydelig!

Fanny. Min Herre, De søger?

Camouf (affides). Nu ſidder jeg net i det (høit):
Ja, jeg —

Fanny. Vil De maaskee ſtjæle?

Camouf. Jeg? nei! men (affides) Hvad Fanden ſkal jeg finde paa? Jeg kan da ikke godt fortælle hende hele Redeligheden med Skrædderen!

Fanny. Skulde De maaskee være den forklædte Elſker, ſom Jean talte om?

Camouf. Ja, det er mig! (affides) Det giver altid noget viſt pikant! —

Fanny. Men hvem er da den, De elſker?

Camouf. Det er! (affides) Ja hvem Fanden er det nu, jeg elſker? Det er ikke Dem!

Fanny. De er i det Mindſte oprigtig! men jeg forſtaaer ikke, hvorledes De befinder Dem her i mit Bærelſe midt om Natten.

Camouf. Ja, det er maaskee lidt vel driftigt,

maaskee endogsaa lidt upassende! men Skylden er ikke min; — jeg flygter for en Person!

Fanny. En Rival maaskee?

Camouf. Nei, en Skrædder!

Fanny. Men hvorfor flygter De saa netop herop?

Camouf. Jo, det var Skjæbnen! — jeg blev fjørt lige hertil!

Fanny. Fjört! Hvorledes?

Camouf. Ja hvorledes, det veed jeg ikke, men fjört er jeg! — jeg mødte nemlig —

Fanny. Skrædderen?

Camouf. Ja! og for at undgaae dette ubehagelige Møde, saa tog jeg mit hele Mod tilhjælp, og sprang ind i en Kareth, i den Hensigt at vente der, til Skrædderen var gaaet forbi; men just, som jeg smækkede Bogndøren i, vaagner Kudskfen, som sad og sov paa Bukken, og fjørte mig lige herind i Gaarden.

Fanny. Nu forstaaer jeg det Hele! — Ha! ha! ha! —

Camouf (affides). Gud! hvor hun er yndig, naar hun leer. (høit) Min Frøken!

Fanny. Jeg er gift!

Camouf (affides). Gift! — Tak! — Det er en Dragt Brygl af Manden! — Nei, jeg kniber ud.

Fanny (affides). Jeg faaer en Idee! min Mand er identivil oppe endnu! — (forstilt) Min Herre! De maa ikke gaae endnu!

Camouf. Ikke? — Men Deres Mand!

Fanny. Gud! han sover.

Camouf (affides). Naa! saadan! ja men!

Fanny. Sæt Dem her i Gyngestolen, jeg vil tale lidt med Dem!

Camouf. Nei, jeg vil dog hellere gaae!

Fanny (barst). Sæt Dem!

Camouf (sætter sig; affides). Naa, hun er af den Slags! — det er en Rasmus.

Fanny. Lør jeg spørge om Deres Navn?

Camouf. Camouf Lepière.

Fanny. Det var da et meget pudsigt Navn.

Camouf. Ja! det er meget pudsigt; jeg har faaet det efter min Fader.

Fanny. Og Deres Livsstilling? De er?

Camouf. Jugenting!

Fanny. Kan De leve af det?

Camouf. Nei! jeg maa jo krepere af det engang.

Fanny. Jeg kan maaskee være Dem til Nytte!

Camouf. Na!

Fanny. Min Mand trænger til en Bogholder! Bladsen er ledig — Jeg har længe været kjed af den tidligere Bogholder! Vil De have Bladsen?

Camouf. Ja, saa gyselig gjerne.

Fanny. Ja, saa er De ansat.

Camouf. Tusind Tak! men Deres Mand?

Fanny. Han gjør, hvad jeg vil!

Camouf (affides). Tak! Det kan jeg nok lide!

Fanny. Han maa lystre!

Ottende Scene.

De Forrige. Ernest (i Døren tilhøre).

Ernest (affides). Jeg syntes, jeg hørte Nogen tale! — Hvad seer jeg, en Herre alene med min Kone.

Fanny (affides). Der er han; nu gjælder det at være paa sin Post! (høit) Nei, min Mand maa underkaste sig min Villie! ellers saa —

Camouf (affides). Naa! der er vist et rart Forhold i den Familie.

Fanny (som seer henimod Døren, affides). Han hører efter! Ja, bi Du kun (høit) Hvorledes har De ellers moret Dem paa Deres Udenlandsreise?

Camouf (forbausset). Mine Udenlandsreise?

Fanny. Ja undskyld min Ligefremhed; men mellem Venner!

Ernest (affides i Døren). See see, Venner!

Camouf (som før). Mellem Venner! — Jeg forstaaer ikke —

Fanny. Fortæl mig lidt om Alperne og Pyrenæerne.

Camouf (forbausset — affides). Alperne, Pyrenæerne, — nu troer jeg Gud hjælpe mig, det begynder at løbe rundt for Konen.

Fanny. I det Forhold, hvori vi fra nu af staae til hinanden, maa De ubetinget lyde mine Befalinger.

Ernest (affides). Forhold! — Hvad er dog dette?

(smækker Døren i).

Fanny. Ja, hvad siger De saa om Parlamentet i England?

Camouf. Om Parlamentet i England? (affides)
 Nei, Konen er bleven gal.

Fanny. Ja, det er mit Yndlingsthema, jeg elsker
 Poesien! — jeg kan hele Timer sidde fordybet i
 Skoven naar Blomsterne dufte og Fuglene synge.

Camouf (affides). Hun er gaaet fra Forstanden;
 der er jo ikke et eneste fornuftigt Ord i Alt, hvad
 hun siger.

Fanny. Og nu, min Herre! stoler jeg paa, at
 De har forstaaet mig.

Camouf (affides). Ikke et levende Muf. (høit) Jo!

Fanny. Jeg havde haabet, at De i det Mindste
 her for mine Fødder havde takket mig for den Gunst,
 De har opnaaet paa en Andens Beføstning.

Ernest (kommer frem i Døren). En Andens Beføst-
 ning! — det maa jo være mig, som menes.

Camouf (affides). Nu vil hun have mig paa
 Knæene; lad gaae (knæler for hende).

Fanny. See, det kan jeg lide.

Ernest (affides). Ja, det troer jeg nok! — aa, den
 Troløse!

Camouf (knælende). Min Frue, modtag min Tak
 for den usigelige Gunst, De har tilstaaet mig; jeg
 skal trofast erstatte Dem den Anden.

Ernest (affides). Naa, saa det skal Du!

Camouf (som før). Og De skal ikke faae ringeste
 Grund til Klage! Endnu engang! (griber hendes Haand
 og kysser den) Jeg giver Dem her Beviis paa min
 varmeste Tak!

Ernest (affides). Og nu skal jeg strax give Dig
 en god Dragt Brygl!

Camouf (endnu paa Knæ). Tak, endnu engang Tak!
Ernest (affides). Ingen Marsag.

Camouf (affides, reiser sig). Mere kan hun da min
Sjæl ikke forlange.

Fanny (affides). Nu troer jeg, det er nok, fore-
løbigt, han forstaaer Jngenting, min Mand heller
Jngenting; men han vil komme til at forstaae mig;
jeg troer nok jeg har brugt en prægtig Methode for
at curere ham. (affides til Camouf, forstilt) Min Herre!
imorgen slyve vi paa Længselens Binger hen til
hine skønne Egne, som De nylig fortalte mig om.
Vi sees!

Camouf (affides). Nu er hendes Skrueløs løs igjen.

Fanny. Farvel! (gaaer ud tilvenstre).

Ernest. Nu kommer nok Touren til mig at tale
med (lutter Døren i).

Niende Scene.

Camouf (alene). Nei, Mage til Kone har jeg al-
drig truffet! — Hun maa jo være complet gal! —
Først var hun ganske maneerlig; — det har maaskee
været et af hendes lyse Dieblikke! — men siden blev
hun jo heelt desparat, der var jo ikke Mening skabt
i det Baas. Maaskee ogsaa hun gav mig Bogholder-
pladsen i Forvirring; det skulde sandelig gjøre mig
ondt! Først talte hun om min Udenlandsreise, saa
om Alperne og Pyrenæerne og saa om Poesien og
Skoven, hvor Fuglene dufte og Blomsterne syngte; jo,
hun maa være aldeles — (sætter sig ned) men nydelig
er hun, det kan ikke nægtes.

Tiende Scene.

Camouf. Ernst (med to Kaarder.)

Ernest. Min Herre!

Camouf (sarer op). Uh! jeg blev saa forskrækket.

Ernest. Nu kommer Touren til os. Jeg veed Alt og forstaaer det Hele.

Camouf. Saa er De saamæn heldigere end jeg, for jeg forstaaer ikke et Muk.

Ernest. Men nu er jeg kjed af disse Narrestreger. — De glemte før, da De talte med denne Dame, at jeg var her i Huset endnu.

Camouf (affides). Det er Bogholderen, som skal have Reisesas. Ja, ham skal vi snart blive færdig med. (Søit) Nei, det glemte jeg aldeles ikke. Hvad jeg havde at tale med denne Dame om, vedkommer desuden aldeles ikke Dem.

Ernest. Ikke det! Det var meget! Jeg er nu af en anden Mening. Jeg har hørt Alt ved denne Dør.

Camouf. Naa, saa Du har luret. Jo, Du er en kjon Fyr.

Ernest. Uforskammede! Hvad er det for Talemaader? Veed De, hvem De taler med?

Camouf. Meget godt. Men det kan nu een gang ikke være anderledes. De er færdig.

Ernest. Færdig?

Camouf. Ja! hun er kjed af Dem, det sagde hun til mig!

Ernest. Det er dog for stift! der, tag denne Kaarde! (kastet den paa Gulvet over Camoufs Fødder).

Camouf. Au! naada!

Ernest. Forsvar Dem! naa! kom nu!

Camouf. Naa! lad dog være at gaae og sægte med den Tingest. Man kan jo gaae og stifke Dinene ud paa hinanden.

Ernest (forsølger ham rundt til høire Side). Jeg skal dog tugte Dem for Deres Raaheder.

Camouf (flygter). Nei, lad være, man kan jo komme til Skade.

Ernest. Hvad Fanden har De her at bestille i mit Huus midt om Natten? Nei, De skal ha'e Brygl.

Camouf. Hold nu op, ellers bliver jeg hidfig.

Ernest. Jeg skal vise Dem, at Ernest Detagnac ikke er til at spøge med.

Camouf. Hvad siger De, Ernest Detagnac, er De Ernest Detagnac? — Jaa har jeg et Brev til Dem.

Ernest. Et Brev?

Camouf. Ja, fra Huset Brienne, hvor jeg i 5 Aar har været paa Contoiret.

Ernest. Kom med det.

Camouf. Ja, her er det, — nei, det er min Skræderregning, — her er det.

Ernest (læser Brevet).

Camouf (sagte.) Sikken jeg seer ud. Det er jo en heel Bildmand.

Ernest. Ja, man skriver, at De er en brav og skikkelig Mand, som aldrig gjør Noget Fortræd.

Camouf. Nei, jeg har aldrig slaaet saameget som en Flue ihjel. Det Gnefte, som jeg har slaaet ihjel, det er Penge.

Ernest. De skal være en dygtig Bogholder.

Camouf. Umaaadelig dygtig!

Ernest. Men det vedkommer jo egentlig ikke Sagen med min Kone.

Camouf. Kone! Na! Var det Deres Kone? Det er ved Gud en nydelig Kone.

Ernest. FINDER De?

Camouf. Ja; men, hør sig mig: Rabler det ikke for hende engang imellem?

Ernest. Ikke det jeg veed. Hun er tvertimod en klog Kone.

Camouf. Naa, hun er en klog Kone! ja, for jeg er ganske af en Hændelse i Deres Equipage bleven kjørt hertil i aften fra Theatret, og saa kom Deres Frue herind, og saa talte vi lidt sammen; men jeg tilstaaer, der var meget lidt Mening i, hvad hun sagde. Jeg fik jo rigtignok det Indtryk, at det saadan var lidt forkeert heroppe i den øverste Etage. Det eneste Fornuftige, hun gjorde, var, at hun udnævnte mig til Bogholder.

Ernest (affibes). Nu gaaer der et Lys op for mig! — hun har altsaa spillet Comedie med mig! — godt! nu laver vi To Efterspillet! — (høit): Hr. Camouf Lepière! — jeg skal tænke over det Hele! — imidlertid maa De først gjøre mig en Tjeneste.

Camouf. Med Fornøielse!

Ernest. De maa flaaes med mig!

Camouf. Alt Andet! — jeg er en Hader af alt Slagsmaal! jeg er et af de fredeligste Gemytter, man kan tænke sig!

Ernest. Men De gjør mig dog den Billighed!

Camouf. Men hvorfor?

Ernest. Ahner De det virkelig ikke?

Camouf. Nei! jeg har aldrig Ahnelser!

Ernest. Min Kone har gjort Nar af os Begge.

Camouf. Fy!

Ernest. Eller rettere sagt: holdt os Begge for Nar. Nu sige vi: Lige for Lige. Nu gaae vi ned og slaaes, for Spøg naturligviis, og —

Camouf. For Spøg! det er udmærket; men nu skal jeg sige Dem Noget. Jeg vil hellere gaae derned og slaaes alene.

Ernest. Alene!

Camouf. Ja, det er meget nemmere. Saa kan De blive her og see Virkningen.

Ernest. Men hvorledes lader det sig gjøre?

Camouf. Ganske simpelt. Jeg stiller mig her nedefor Vinduerne og slaaer begge Raarderne mod hinanden og gjør et vældigt Spektakel.

Ernest. Det er udmærket! Men De maa krybe ud af Vinduet og ned paa Espaliet, for at Ingen seer Dem.

Camouf. Ja, naar jeg blot ikke falder ned og knækker Halsen!

Ernest. Vist ikke, De kryber ned, forsigtigt naturligviis, og saa kaster jeg Instrumenterne ned til Dem! naa, dristig, Haand paa Bærket; men fremfor Alt stille!

Berelsang Nr. 3.

Camouf og Ernest.

Dristig, ja dristig Haand paa Bærket,

Eh! det var dog infamt og geneert,

Hvis vores Plan den blev bemærket,
Ja, saa var Spøgen heelt spoleert.

Ernest.

Ja, De har Ret, vær blot forfigtig!

Camouf.

Nu vil jeg krybe stille, tyft!
Ud, for især er Stilhed vigtig,
Naar man har til Spilopper Lyft!

Begge.

Stille blot, stille, Haand paa Værket;
Stille, det var dog lidt geneert!
Hvis vores Plan den blev bemærket,
Ja, saa var Spøgen heelt spoleert.

(Camouf kryber ud af Vinduet.)

Ellevte Scene.

Ernest.

See saa! nu begynder Efterspillet! jeg har allerede gennemskuet det Hele. — Min Kone har villet sætte min Jaloury paa Prøve! — hun har anvendt en prægtig Methode, og jeg er villig til at tilstaae, jeg er jalour; men nu skal jeg ogsaa vende hende af med at anstille flere Prøver, og jeg troer ogsaa nok, at jeg her anvender en prægtig Methode! — tyst! jeg hører hende komme! jeg forsvinder bag denne Dør. (raaber ud af Vinduet) Pas nu paa dernede.

Camouf (udenfor). Ja!

(Ernest gaaer ud tilhøire).

Colpte Scene.

Fanny (kommer fra venstre.)

Jeg seer ikke et Menneſke! vor Herre maa vide, hvad det er bleven til. Gid min Mand var jalour, bare lidt, ſaa var jeg ſikker paa hans Kjerlighed. Mon han er gaaet til Ro? — Og den Anden, — hvor mon han er henne?

Camouf (udenfor). Holla en garde, jeg ſtoder Dem ned!

Fanny. For Himlens Skyld, hvad er det! (iter hen til Vinduet) De duellere! O min Gud! hold inde, hold inde!

Camouf (udenfor). Nei!

Fanny. Han dræber min Mand! o Gud! ſaa vidt havde jeg dog ikke meent, det ſkulde komme! tilhjulp, tilhjulp!

Trettende Scene.

Fanny. (Camouf kommer fra Baggrunden med begge Kaarberne, og gaaer triumpherende op og ned ad Gulvet.)

Camouf. Det er brillant leveret. Puh! jeg transpirerer, ſom jeg veed ikke hvad; ſee, det kan man kalde en Duel.

Fanny. Morder! De har dræbt min Mand! tilhjulp, jeg beſvimer!

Camouf. Bent lidt, vil De ikke have en Stol?

Fanny (ſynter græbende om paa Divanen). O Gud! Min Mand!

Fjortende Scene.

De Forrige. Ernest.

Ernest. Her er jeg, kjæreste Fanny,

Fanny. Du lever!

Ernest. Ja, som Du seer, i bedste Velgaaende!

Fanny. Og Du har ikke duelleret?

Camouf. Nei, jeg besørge det alene!

Fanny. Sy, skam Dig! slemme Mand! Du gjorde mig saa forskrækket!

Ernest. Lige for Lige, naar Venfskab skal holdes! — det var Efterspillet paa den Comedie, Du foranstaltede!

Fanny. Men tilstaae saa! Du er jaloux!

Ernest. Ja! Jeg var det i det Mindste!

Fanny (affides). Og paa saadan et Menneffe!

Ernest. Ja, jeg tilstaaer min Svaghed.

Fanny. Men siig mig, hvad skulle den sidste Comedie betyde?

Ernest. Jo, seer Du! Du har i Aften overbeviist saavel Dig selv som mig om, at jeg er jaloux; Methoden Du valgte, var prægtig og svarede til Hensigten; men for at Du nu ikke oftere skulle ønske at see Historien gjentage sig; saa besluttede jeg at vise Dig, hvortil Din Methode let kunde føre — det har den Herre viist Dig! —

Camouf. Jeg har altsaa ageret saadan en Slags Prøveflud for begge Parter!

Ernest. Dmtrent noget Lignende!

Camouf. Ja, det faaer endda at være det Samme; — men Bogholderpladsen?

Ernest. Ja, den beholder De, min Kone har jo ansat Dem!

Camouf. Ja, det er en anden Sag, saa er jeg tilfreds!

Ernest. Og Du, Fanny!

Fanny. Ja, jeg er fuldkommen tilfreds naar —

Fanny (til Publikum).

Naar Publikum blot være maa det Samme

Og os til Slutning garantere vil,

At Ingen her har staaet sælt tilfamme,

Men moret med Skjæmt og muntert Spil.

∴ Jeg er tilfreds, naar blot De sige vil,

At her vi Prøven værdigen bestode,

Og saa til Slutning bare lægge til:

Morsom var den prægtige Methode. ∴

Co Svigermødre og en Svigersøn.

Farce med Sange i een Act.

Personerne:

Fru Derbriés, en riig Enke (57 Aar).
Ernesta Melville, hendes Datter, Enke
Charlotte, Ernestas Datter.
Louis, Charlottes Mand.
Victor Blanche, hans Ven.
Lebien, Læge.
Jean, Tjener hos Fru Derbriés.

(Handlingen foregaaer i Paris).

En Have med Gitter og Indgang i Baggrunden. Til-
venstre et Huus med Veranda. Tilhøire et Træ, hvorunder
en Havestol, Bord og Stole.

Første Scene.

Louis sidder ved et Bord og skriver; Fru Derbriés sidder
længst henne mod Huset med en Strikkestrømpe, dernæst Ernesta

i en Gyngestol, og, nærmest Louis, Charlotte, beffjæstiget med sit Broderie. Lebien sidder paa den anden Side af Bordet og læser en Avis.

Ernesta (læser i en Bog). Stemmer Regningen?

Louis. Jo, fuldkomment!

Fru Derbriés. Overil Dig blot ikke; Regninger maa man altid see langsomt og nøiagtigt efter.

Louis. Ganske mine Ord, Bedstemoder. (til Charlotte) Hvad mener Du om at gaae en Tour i dette smukke Veir?

Charlotte (til Ernesta). Moder, skulle vi spadserere lidt i Aften?

Ernesta (til Fru Derbriés). Ja, jeg veed virkelig ikke, skulle vi gaae ud i Aften?

Fru Derbriés. Lusten er ikke behagelig i Aften!

Ernesta (til Charlotte). Det er daarligt Veir, siger Moder.

Charlotte (til Louis). Det seer vist ud til Regn!

Louis (affides). Der er ikke en Sky paa Himlen. Det er utaaaleligt!

Charlotte (affides til Louis). Hav blot Taalmodighed —

Louis. Ja, Du har Ret, min Pige! jeg burde jo have vidst det! Naar Svigermoder Nr. 1 siger det regner, saa regner det ogsaa, selv om det er det deiligste Solskin.

Charlotte (affides). Men Louis dog!

Louis (affides). Ja vist! men Taalmodigheden kan ogsaa bryde —

Fru Derbriés. Hvad er det Du siger, min Søn?

Louis. Jeg! — jeg siger! den stemmer! Det var Regningen jeg efterfaae!

Ernesta (til Louis). See den nu blot engang til igjennem, men omhyggeligt!

Louis. Gengang til?

Ernesta. For en Sikkerheds Skyld!

Louis. Naa! (affides til Charlotte) I Aften opføres Norma. Har Du Lyft at høre den, Charlotte?

Charlotte (til Louis). Ja min Ven! (høit) Norma opføres i Aften, Moder! Louis mener, vi skulle høre den.

Ernesta (til Fru Derbriés). Ja, saamæn! (til Fruen) Hvad siger Du om Norma, Moder?

Fru Derbriés. Det er en skræffelig Opera.

Ernesta. Ja, en Opera uden al Smag.

Charloite. Ja, det er en kjedelig Opera.

Louis (affides). Der har vi det! Staffels Bellini, nu gaaer det ud over ham!

Lebien (heftig, rejser sig). Nei, det er for galt, saadan en Uretfærdighed er uhørt.

Fru Derbriés. Men min Gud, kjære Doctor! hvad er der dog paa Færde?

Ernesta. De gjorde mig ganske forskræffet.

Lebien. Det er Statens Belfærd, der staaer paa Spil! Denne Regjering vil føre os til Afgrundens Rand.

Fru Derbriés. Men for Guds Skyld, hvorfor?

Lebien. Jeg er ikke blever valgt, en Collega af mig er bleven Medlem af Raadet! Det er en Ven af mig, men et stort Fæ og en Skjændsel for Videnskaben.

Fru Derbriés. Fat Dem, min Ven!

Ernesta. Tag blot Tingen lidt mere rolig.

Lebien. Bør man finde sig roligt i, at Uvidenhed, beskyttet af Gunst og Intriger, opnaaer den høieste Gæ.

Fru Derbriés. Hvorfor er De da ikke optraadt som Ansøger?

Lebien. Jeg skulle optræde som Ansøger! Jeg, der har lært Livet ved Hoffet at kjende med alle dets Skuffelser, og som nu i private Kredse søger den længe savnede Ro. — Nei!

Louis. Hvad Andet end Uviserne er Skyld i, at De hvert Dieblif ærgrer Dem. De ønsker Ro, og forstyrrer den selv.

Lebien. Jngen tænker paa, at jeg nedstammer fra en Familie, der har gjort det for Fædrelandet, som Jngen veed — det vil sige vil vide! Min Fader var Raad, min Bedstefader var ogsaa Raad, min Oldefader ligeledes; jeg alene staaer tilbage; man overseer mig! — og hvorfor? fordi jeg er for beskedent i min Optræden, der er ikke dette — Fut! ved mig.

Fru Derbriés. Men en Mand som De burde ogsaa lade Dem nøie med den Berømmelse De, allerede har opnaaet i en engere Kreds. Deres Kunst som Læge skylder jeg den Lykke, i mit 57de Aar at være frisk og rask, og at kunne fryde mig ved min elskede Datters og mine ikke mindre elskede Børnebørns Kjærtegn.

Louis (spydig). Børnebørnene takke!

Charlotte (sagte til Louis). Men Louis dog.

Louis (ligeledes). Det er jo ikke mere end billigt, at vi takke.

Charlotte (affides til Louis). Men i saadan en spot-
tende Tone.

Louis (affides til Charlotte). Afslaaer hun ikke enhver af vore Bønner! — til Exempel! Du vil jo saa gjerne lære at ride! — Forsøg nu at erholde Tilladelse?

Charlotte (høit). Det er sandt! Kjære Moder! Du husker vel nok, at jeg forleden bad om at maatte lære at ride! Min Mand har Intet derimod!

Ernesta. At ride! — ja jeg husker det nok! hvad siger Bedstemoder!

Louis. Hun siger nei! — (affides). Det pleier hun da?

Fru Derbriés. Lære at ride! — for saa en skjøn Dag at falde af og komme til Ulykke!

Louis (affides). Hvad sagde jeg! — (høit). Ja man lærer jo rigtignok ikke at ride for at falde af, Meningen var jo, at man skulde lære at sidde fast!

Ernesta. Ja, ganske vist! men med Heste skeer der dog tidt saamange Ulykker.

Louis. Ja! — Røver er jo sikkrere!

Fru Derbriés. Nu spørger Louis!

Anden Scene.

De Forrige. Jean (fra Huset).

Jean. Theebordet er dækket! (gaaer ind i Huset).

Ernesta. Saa tidligt! —

Fru Derbriés. Ja jeg syntes, jeg trængte til Noget.

Louis (affibes). Og saa skal vi Andre tvinges til at være sultne!

Fru Derbriés (reiser sig). Følger I saa med, Børn!

Louis. Tak, jeg er slet ikke sulten endnu!

Fru Derbriés. Jo vist er Du saa, min Ven! Det veed jeg meget bedre!

Louis. Ja, det er en anden Sag!

Fru Derbriés. Trænger De ikke til Noget, Hr. Lebien?

Lebien (i Tanker). Jo til den Ansættelse i Raadet! —

Ernesta (reiser sig). Hr. Lebien er mageløs i Afsten, vi tale om Thee, og saa taler han om Raadet!

Lebien (reiser sig, gaaer mellem Ernesta og Charlotte, til Ernesta). Naa det var Thee! — ja — tak! — jeg tænkte blot lidt paa — paa — paa — og saa — saa forstaaer De!

Ernesta. Nei, ikke ganske! men byd nu Moder Armen, De veed, hun har udvalgt Dem til sin Trøst og Støtte —

Lebien (gaaer forbi Ernesta, og byder hende Armen). At man kan vælge saadan et Fæ til det!

Fru Derbriés. Hvad behager?

Lebien. Ja, jeg mener til Raad! — til Raad! jeg forsikkrer Dem til, mit hele Nervesystem er i Oprør, jeg kunde næsten fristes til at sige? — — Skal vi saa gaae ind og drikke Theevand! (De gaae ind i Huset).

Ernesta (er gaaet hen til Charlotte). Kom, mit Barn, gaa med Din Moder!

Charlotte (reiser sig). Strax, kjære Moder! (Ernesta gaaer ind efter Lebien og Fruen).

Credie Scene.

Charlotte. Louis.

Charlotte. Hvorfor gaaer Du ikke med?

Louis. Lad mig ha'e No!

Charlotte. Du er vred?

Louis. Og var det saa underlig! At lade sig commandere fra Morgen til Aften til at spise, drikke, sove og Gud veed hvad! — det bliver man kjed af i Længden! (reiser sig). Andre Folk, som giste sig, ere dog i Reglen kun hjemsogte af een Svigermoder; mig har Skjæbnen straffet haardere; jeg har faaet to paa Halsen, og det et Par af de ægte Tyranner.

Charlotte. Men Louis dog, kalder Du min Moder og Bedstemoder for Tyranner!

Louis. Ja, Tyranner, som berøve os Friheden; jeg gaaer, jeg staaer, jeg ligger og jeg sidder, spiser og drikker, springer og danser Alt efter Svigermodrenes Program. Min Billie er der slet ikke Tale om; jeg er kun et Redskab, en Ting, som man skalter og valter med, som man har Lyst!

Charlotte. Elsker Du mig ikke mere, Louis?

Louis. Jo, jeg gjør, og naar jeg maatte gjøre, som jeg vilde, saa tog jeg Dig paa mine Arme og bar Dig langt bort til et Sted, hvor vi, fri for det tyranniske Nag, kunde leve for vor Kjærlighed.

Fru Derbriés (indensfor). Charlotte! Charlotte!

Charlotte. Bedstemoder kalder! (løber ind).

Louis. Gid Fanden havde disse Plageaander!
— Gud give jeg vidste, hvordan jeg skulde blive mine

Svigermodre quit; det ville være den høieste Lykke
paa Jorden.

Mel.: Nr. 1 af „En prægtig Methode“.

O hvilken Lykke vilde jeg da eie,
Naar vi i Kjærlighed, i Haab og Tro,
Alene vandred' Kjærlighedens Veie,
Og Jugen os forstyrred' i vor No.
Men af! ei disse Livets skjønne Goder
Her i mit lille Hjem kan fæste Bo;
Det er vel galt at ha'e een Svigermoder;
Men værre er det dog, naar der er to.

Om jeg er Mand i Huset eller ikke,
Paa Ere nei, det veed jeg næsten ei,
Naar Svigermodrene de veyle Blikke,
Saa har jeg ingen Mening mere, nei!
Jeg veed jo knap, hvorhen jeg mig tør vende,
Har aldrig Fred, det være Dag og Nat;
Men dette maa tilsidst dog ha'e en Ende!
Ja, „aber“ hvor faae flig en Ende fat?

Fjerde Scene,

Louis, Victor, Blanche (fra Baggrunden).

Victor. Louis! nei, hvor heldigt!

Louis. Victor! Du her! velkommen?

Victor. Tak! min Ven! — jeg har længtes
meget efter Dig!

Louis. Ligesaa hos os! men det er jo ogsaa
tre Aar siden, vi sidst saaes.

Victor. Du har Ret, min Ven! og nu kommer
jeg for at omfavne Dig, og sige Dig det sidste
Farvel!

Louis. Hvad behager! sidste Farvel?

Victor. Ja! jeg er meget ulykkelig!

Louis. Saa tør jeg bande paa, Du har en Svigermoder i Huset!

Victor. Nei, Gud være lovet! hun er død, og min Kone med; jeg har været Enkemand i halvandet Aar.

Louis. Dg saa taler Du om Ulykke?

Victor. Min Ven, gift Dig aldrig!

Louis. Jeg har allerede været gift en Maaned.

Victor. Dg seer dog saa godt ud, saa har Du ingen Svigermoder?

Louis. Ingen! jo min Ven, to!

Victor (forfærdet). To! hvorledes er det muligt!

Louis. Ganske simpelt! min Kones Moder og Bedstemoder!

Victor. Ulykkelige! det er jo ligesaagodt som to Arsenikkugler; jeg kjender Svigermoderhygen! den har tre Grader: „En Svigermoder 100 Mile borte fra Egtesfolkene, det er tredie Grad. En Svigermoder i samme By, det er anden Grad, og en Svigermoder i samme Huus, det er første Grad;“ — det er den værste!

Louis. Beklag mig, min Ven, jeg har Sygdommen i første Grad, dobbelt saagar.

Victor. Dg det kan Du holde ud?

Louis. Nød bryder alle Love! jeg elsker min Kone, jeg tier og taaler! Et Ord af mig er nok til at dræbe dem Allesammen, og jeg har ikke Mod til at gjøre mig til Morder, og allermindst til Svigermodermorder.

Victor. Saa er Du næsten et Vidunder af en

Ægte Mand; jeg har høit og helligt svoret aldrig at boe under Tag med en Svigermøder mere.

Louis. Den Gd kan Du jo let holde! lev som Enkemand!

Victor. Det er netop min Ulykke! det kan jeg ikke; jeg er forelsket!

Louis. Er det en Ulykke?

Victor. Ja, for jeg veed ikke i hvem!

Louis. Er Du gaaet fra Forstanden?

Victor. Næsten! — det er et heelt Nar siden jeg saae hende. Jeg reiste gjennem Frankrig med Jernbanen; vi holdt 20 Minutter paa en Station; man spiste ved table d'hôte, jeg sad ligeoverfor en Dame, nei, det var ingen Dame, det var en Gudinde! Troer Du, jeg nød Noget? ikke en Krumme; mit Die dvælede kun paa hende, og naar hendes Die stundom mødte mit, bedækkede en pludselig Rødme hendes yndige Kinder; men saa var der en forbandet Englænder —

Louis. En Englænder!

Victor. Ja! han sad ved Siden af hende, med en Østers —

Louis. En Østers!

Victor. Ja, den sidste paa Fadet! — det var Enkemanden! — Jeg tænkte i dette Dieblik paa mig selv, snappede Fadet fra Englænderen, og hød min Gudinde Østersen. — Hun tog den! — og saa smilede hun saa yndigt, at jeg var aldeles beruset af Kjærlighed. —

Louis. Naa og saa!

Victor. Saa fik jeg Brygl af Englænderen,

han udfordrede mig, og saa gif Toget imens, og min Gudinde var borte. I de fleste af Frankrigs Byer har jeg forgjæves søgt hende, først to Maaneder senere, da jeg reiste hjem, saae jeg hende igjen sidde i en Jernbanevogn, som mødte det Tog, hvormed jeg reiste. Himmelske Ubekjendte! raabte jeg som en Rasende, men Toget fløi affted, og jeg har aldrig seet hende siden; hendes Billede svæver bestandig for min Sjæl, og jeg søger hende overalt, men uden Resultat; fatter Du nu min grændseløse Fortviøvelse!

Louis. Staffels Ven!

Victor. (De stifte Plads). Nu maa jeg affted!
Farvel, min Ven!

Louis. Hvorhen!

Victor. Til Verdens Ende for at finde hende!

Louis. Nei stop! nu slipper jeg Dig ikke, Du maa blive.

Victor.

Kjære Ven jeg maa bort,
Suff min Tid er saa kort,
Blev jeg her, voldte selv jeg mig Skam kun og Tort;
Ja, min Ven det er haardt,
Men jeg maa fare fort,
Dg Din Gjæstfrihed maa jeg desværre vise bort.

Louis.

Men saa hør blot et Ord.
Stjøndt Din Længsel er stor,
Bliv Du her, skal Du see, hvor jeg mageløst boer.

Victor.

Ja Du veed, at jeg troer
Dig, men husk at jeg svoer,
Dg som Mand, paa min Ære, maa jeg holde Ord.

Louis. Du skal, min Tro, blive og hilse paa min Kone; Du kommer ikke ud af Haven, jeg lukker Laagen i! — (lukker Havelaagen). Blot to Minutter, saa er jeg her igjen, Du er min Arrestant saalænge.

Femte Scene.

Victor Blanche (alene).

Jeg fortryder næsten, jeg besøgte ham, jeg maa ud; — jeg springer over Stakittet! — dog nei! det er for høit! jeg sætter for stor Priis paa hele Lemmer til at vove det; tilmed da jeg ikke er nogen driftig Voltigeur; men en Dirf maa jeg have til at lukke Laagen op med! — Skulde der ikke tilfældigviis findes en Kniv eller en Sax (gaaer hen til Bordet og leder i en Spæste). — her er blot Garn og Synaale! — og hvad er det? (seer Ernestas Portrait i Østen). Himmell! hvad seer jeg! Det er hende. Skulle hun maaskee være her i Huset; i alt Fald veed min Ven Louis Bessed om hende! — (knæler med Portraitet i Haanden). — Na, Du himmelske Væsen! Forvandl Dig til Originalen, og lad mig tolke Dig min Smerte.

Sjette Scene.

Victor. Ernesta.

Ernesta. (er under Replikken kommen ind paa Scenen fra Huset). Hvad er det! en Herre paa Knæ midt i Haven — (høit). Min Herre!

Victor (som har vendt Ryggen mod Huset, vender sig pludselig om paa Knæ). Himmell! hvad seer jeg, hende selv!

Ernesta. Men hvad i al Verden bestilte De der!

Victor. Jeg knælede ned for dette Billede, og nu knæler jeg for Dem!

Ernesta (affides). Skulde han være affindig? (høit). Men er De fra Forstanden?

Victor. Ja, af Kjærlighed til Dem!

Ernesta. Hvorledes!

Victor. Jeg saae engang ind i Deres Dine, ja det er noget siden, men Glandsen forblændede mig, og en Trolddomsmagt har tvunget mig til at vandre om fra Sted til Sted for at finde Gjenstanden for min grændseløse Kjærlighed! Nu er jeg her; jeg seer Dem, og nu bliver jeg liggende, til De har hønt mig!

Ernesta. Men, min Herre! jeg er ikke saa lyffelig at kjende Dem.

Victor. Hvorledes! staaer mine Bedrifter ikke levende indpræntet i Deres Erindring! — Kan De ikke huske den Østers —

Ernesta. Østers?

Victor. Ja! det var mig! — som overrafte Dem den.

Ernesta. Ah! paa en Jernbanestation!

Victor. Paa en Jernbanestation! (affides). nu er hun med! (høit). Der var ogsaa en Englænder!

Ernesta. Ja rigtig, en Englænder!

Victor. Jeg fik Brygl; men det var for Deres Skyld! — Siden den Tid har Deres Billed præntet sig dybere og dybere i min Sjæl; jeg kan ikke leve uden Dem, De maa hønt mig!

Ernesta. Jeg fatter endnu ikke ganske, hvilken Hændelse jeg kan takke for Deres Besøg?

Victor. Jeg kom for at besøge min Ven Louis! vi ere Ungdomsvenner og Skolekammerater! (høit). Gud?

Ernesta. Hvad er det? —

Victor. De er da ikke Louis Kone?

Ernesta. Nei! Hvor falder De paa det?

Victor. De skjænker mig Livet igjen!

Ernesta. Jeg er kun hans Svigermoder.

Victor (reiser sig). Svigermoder!

Ernesta. Ja, jeg er Enke!

Victor. Enke? Saa knæler jeg igjen? — hør mig!

Ernesta. Ja, vil De opnaae et gunstigt Resultat, maa De først og fremmest forholde Dem aldeles rolig.

Victor. Det er aldeles umuligt; et Menneske med mit Gemyt! — Jeg beder Dem, giv mig et Svar; har jeg haabet forgjæves?

Ernesta. Jeg skal tale med min Moder! (gaaer bag om Huset).

Syvende Scene.

Victor. Louis (i Hundsøren),

Victor. Glem ikke, jeg elsker, jeg tilbeder Dem! (følger efter hende paa Knæ).

Louis. Hvadbehager? elsker Du min Svigermoder!

Victor (reiser sig). Det er hende, min Gudinde! — er hun Din Svigermoder! — hun er jo ung endnu!

Louis (kommer ind paa Victors venstre Side). Hun er 33, min Kone er 16.

Victor. Det var en himmelsk Styrelse, jeg kom her!

Louis. Ja, Du har Ret! nu er Du i Fælden?

Victor. I Fælden?

Louis. Du faaer en Svigermoder?

Victor. Din Kones Bedstemoder; det havde jeg nær glemt, ja, men det er da ogsaa Fanden til Menage! — Vigemeget! en Svigermoder 100 Mile borte! — Sygdommens tredie Grad! Vi gifte os og reise til Philippinerne.

Louis. Umuligt, min Ven! Bedstemoder, Moder og Datter have sluttet en hellig Alliance, de forlade ikke hinanden.

Victor. Forbandede Alliance! hvor gammel er den Gamle!

Louis. 57.

Victor. Føi, saa kan hun leve længe endnu! Bravo? jeg har det! hun skal giftes.

Louis. Giftes! hun! ha! ha! ha! — med hvem?

Victor. Med et eller andet Mandfolk!

Louis. Ja! Bravo! — med Doctoren!

Victor. Lad hende faae Doctoren! — hvad er det for en Doctor? —

Louis. Det er hendes Læge! en gammel aristokratisk Nar; hans høieste Dnske er at blive Medlem af Raadet!

Victor. Det skal han blive, naar han vil tage den Gamle! sfaa mig fat paa den Doctor? — lad mig tage ham under Behandling! Na, jeg seer min

Lykkestjerne smile til mig! — Raff Haand paa Bærket!
Jeg tager Doctoren med Storm!

Louis. Skulde der virkelig findes Redning for
en Svigersøn med to Svigermødre!

Victor. Naar vi have en Doctor tilhjælp! —
Umuligt Andet! — Hurtig, min Ven, lad mig faae
fat paa Doctoren!

Paa Diebliffet (gaaer ind i Huset).

Ottende Scene.

Victor (alene).

Byh! Det skal briste eller bære! Nu gjælder det
bare om at finde Maaden, hvorpaa Doctoren skal tages!
Medlem af Raadet! Ja, det kan vel ikke være saa
vanskeligt, idetmindste at love ham den første ledige
Plads; — men han troer mig vel ikke, selv om jeg
og saa lover ham det! — Nu har jeg det! — Der
have vi Doctoren!

Niende Scene.

Victor. Lebien (fra Huset).

Lebien. Man ønsker at tale med mig?

Victor. Ja, det er mig; men jeg har Hast.

Lebien. Deres Navn?

Victor. Gjør mindre til Sagen! — Jeg vil
kun sige Dem, at jeg er en nær Slægtning af Mini-
steren; ham har jeg en Hilsen fra!

Lebien. En Hilsen fra Ministeren til mig!

Victor. Med Løftet om den første ledige Plads

i Raadet! Man har faaet Dinene op! De er den
Enefte, som er Pladsen værdig!

Lebien. Jeg føler mig særdeles smigret!

Victor. Det maa De ikke! Desuden der er en
Betingelse, som De først maa opfylde, før der kan
være Tale om Nogetsomhelst!

Lebien. Jeg er beredt til Alt!

Victor. Dgfaa til at gifte Dem!

Lebien. Gifte mig!

Victor. Ja, det er det Hele! Det er Betingel-
sen, De maa gifte Dem med den Dame, Ministeren,
eller jeg paa Ministerens Vegne, vælger til Dem!

Lebien. Skjøndt et frit Valg i den Retning
altid har været mit Dnsse, saa er imidlertid Deres
Ord som Ministerens Repræsantant mig en Befaling!

— Jeg adlyder!

Victor. Nuvel! Hvor gammel er De?

Lebien. 54!

Victor. Det er godt, det passer omtrent! —

Lebien. Hvem er Bruden! Er hun ung, er
hun smuk!

Victor. Hun er 57. — Det er Bedstemoderen!

Lebien. Charlottes Bedstemoder! Retfærdige
Himmel!

Victor. 57 og 54. Forskjellen er ubetydelig!

Lebien. Jeg kan ikke nægte — at —

Victor. Ja eller Nei! — Der er ingen Middelvei.

Lebien. Hvad gjør man ikke for at redde Vren!
— Lad gaae da! I Guds Navn ja! Skjøndt det
er lidt?—

Victor (afbrydende). Godt, Hr. Doctor! Jeg seer, vi To ere fuldstændig enige, dog Eet endnu —
Lebien. Er der mere?

Victor. Bliv ikke bange! Det Værste er overstaaet! De maa kun bevæge Bedstemoderen til at følge Dem, og skilles fra sin Datter og Datterdatter.

Lebien. Men naar hun nu ikke vil have mig?

Victor. Det er umuligt! — Desuden, jeg kjender hendes Følelser for Dem, hun har meer end engang yttret til min Ven Louis: „Gud, hvor den Doctor dog er deilig!“

Lebien. Saa! — Ja, der er det dog mærk- værdigt; for ligefrem deilig er jeg dog egentlig ikke.

Victor. Nei, men huff Kjærlighed gjør blind; og nu, raff Haand paa Bærket. (Sean bagfra Huset, luffer Laagen op og gaaer over Scenen). Holla! denne Herre ønsker at tale med Fruen!

Jean. Hvilken Frue? Jeg har tre!

Victor. Det er den Eldste! —

Jean. Meget vel (gaaer ind i Huset).

Victor. Og nu, Hr. Doctor, stoler jeg paa Dem, og iler for at sørge for Deres Affairer. Et Brev til Ministeren skal hurtig være affendt. Farvel saalænge! (gaaer ud i Haven tilhøire).

Tiende Scene.

Lebien (alene, sætter sig).

At jeg i mit 54de Aar skulle agere Elsker, derom havde jeg ikke drømt; og jeg begriber ikke, hvad der gav mig Mod til et saadant Løfte; men ligemeget, jeg opnaaer den efterstræbte Ære, for den

havde jeg styrtet mig i en Afgrund, altsaa kan jeg ligesaa godt ægte Fru Derbriés; Et af to er det dog det Bedste.

Ellevte Scene.

Lebien. Fru Derbriés.

Fru Derbriés. Hr. Doctor!

Lebien. Naadige Frue! (affides) Hun seer noget gammel ud.

Fru Derbriés. Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?

Lebien. Jeg har noget meget Bigtigt at betro Dem, lad os sætte os og tale sammen som fortrolige Venner.

Fru Derbriés (sætter sig tilvenstre yderst). Men Gud Doctor! De gjør mig ganske nysgjerrig; — jeg er lutter Dre.

Lebien (sætter sig tilvenstre). De maa da vide, — (affides) idag seer hun ogsaa meget ældre ud end ellers — maa jeg føle Deres Puls?

Fru Derbriés. Jeg er idag saa rask, saa det er en Lyft. Pulsen feiler Jugenting.

Lebien. Men, det kommer an paa, om den ikke bliver sat i stærk Bevægelse ved, hvad jeg har at sige Dem.

Fru Derbriés. Men fjære Doctor, jeg er jo som paa Pinebænken! tal dog.

Lebien. De har seet, hvorledes jeg nu i et heelt Aar har staaet Dem bi, ikke blot som omhyggelig Læge, men ogsaa som fortrolig Ven. —

Fru Derbriés. Jeg tilstaaer, De er mig næsten uundværlig.

Lebien. Men De veed ikke, at disse ædle Anstrengelser skjulte en Lidenskab.

Fru Derbriés (forbausset). Hvad for en?

Lebien. En Lidenskab, opstaaet af Agtelse, nei af Kjærlighed vilde jeg sige.

Fru Derbriés (som før). Men ullykkelige Doctor! hvem er det da, De elsker?

Lebien. Gjætter De det ikke? — Det er Dem.

Fru Derbriés. Hellige Jomfru, er det muligt (totet) Min Herre! (reiser sig).

Lebien (ligesledes). Kun Undseelse har hidtil holdt Munden lukket paa mig, men nu kunde jeg ikke holde mig længer.

Fru Derbriés. Disse Træf kunne altsaa endnu indgyde Kjærlighed. — Ja, hvorfor ikke, man er jo ikke saa gammel.

Lebien. Nei, man kan blive ældre.

Fru Derbriés. Ja, ikke sandt!

Lebien. Vil De have mig?

Fru Derbriés. Ja, det veed den søde Gud, jeg vil! — jeg har længe pustet dette Dieblif.

Lebien. Er det sandt, Leonika? kom i mine Arme!

Fru Derbriés. Theodor, her er jeg!

(De omfavne hinanden).

Lebien. Men een Betingelse vover jeg at sætte, den nemlig, at vi vil leve for os selv i vor eget Huus; ingen Familie i Huset.

Fru Derbriés. Nei, ganske alene, som Adam

og Eva i Paradiis; vel har jeg gjort det Løfte ikke at forlade min Datter og mine Børnebørn; men Hægtstanden bryder alle tidligere Løfter; nu er jeg Din, Din for evig!

Lebien. Tak! tak! — nu mangler der mig Intet i min Lykke! Ministeren har givet mig Løfte om en ledig Plads i Raadet; min Udnævnelse er maaskee allerede paa Veien! — og nu, Levvel, elskede Leonika, jeg vil opsøge Louis og fortælle ham denne glædelige Nyhed.

Fru Derbriés. Farvel, min Theodor!

Lebien. Farvel, min Leonika!

(De omfavner hinanden, hvorpaa Lebien gaar.)

Colote Scene.

Fru Derbriés (alene).

Bliv ikke forlænge borte! — hvor sandt er det ikke, at Sjælen ikke ældes; jeg føler mig i dette Dieblif 20 Aar yngre; hans første Recept gjengav mig Sundheden, hans sidste Ungdommen; han har gjort mig til den lykkeligste af alle Dødelige.

Trettende Scene.

Fru Derbriés. Ernesta.

Ernesta. Du er saa glad, kjære Moder.

Fru Derbriés. Har jeg da ikke ogsaa Grund dertil? Du kjender ikke Nyheden? Han har været her.

Ernesta (affides). Hun har seet den Fremmede.
(Hoit) Ja, jeg veed det, kjære Moder!

Fru Derbriés. Jeg har talt med ham!

Ernesta. Jeg ogsaa, og Du er ikke vred?

Fru Derbriés. Bred? Nei, hvorfor?

Ernesta. Man kan jo godt gifte sig, fordi man ikke er en puur ung Pige.

Fru Derbriés. Ja, ikke sandt. Han tilstod mig sin Kjærlighed.

Ernesta. Mig ogsaa.

Fru Derbriés. Han sagde, han elskede mig.

Ernesta forbausset). Dig! Moder! — han elskede Dig!

Fru Derbriés. Ja, mig! hvem skulde han ellers elske?

Ernesta. Min Gud! for et Dieblig siden laa han som en Rasende for mine Fødder og tilstod mig sin Kjærlighed! Han sagde, at den var et heelt Nar gammel.

Fru Derbriés. Det Samme sagde han ogsaa til mig, aa, den Forræder!

Ernesta. Den Troløse! — han maa jo være fra Forstanden!

Fru Derbriés. Gjøre Nar af mig lige op i mine aabne Dine nei! det er for galt.

Ernesta. Jeg maa have en Forklaring!

Fru Derbriés. Jeg ogsaa! jeg skal hævne mig grusomt.

Hjortende Scene.

De Forrige. Louis og Charlotte.

Louis og Charlotte. Men hvad er her paa Færde?

Fru Derbriés. Jeg skal rive Tungen ud af Halsen paa ham!

Louis. For Himlens Skyld! paa hvem?

Ernesta. Han har fortjent det ti Gange!

Louis. Jeg forstaaer ikke et Ord af det Hele.

Fru Derbriés. Han skal lære mig at kjende, jeg er listig som en Slange.

Louis (affides). Gud skee Lov, nu tilstaaer hun det endelig selv!

Fru Derbriés. Jeg vil kradsse Dinene ud af Hovedet paa ham. (Gaaer ind i Huset.)

Louis. Hvis Dine er det, der skal kradses ud?

Charlotte. Men saa tal, Moder!

Ernesta (til Louis). Og det er Altsammen din Skyld!

Louis. Min Skyld?

Ernesta. Deres Ven, min Herre, har gjort Dem Ure!

Louis (affides). Nu trækker der bestemt et Uveir op! Nu siger hun De!

Ernesta. Han er en Hykler, som kun er kommen for at have os tilbedste.

Fru Derbriés (kommer tilbage med Hat og Mantille og farer rasende ud i Haven tilhøire). Nu er der til ham!

Louis. Men bedste Svigermoder! jeg forstaaer ikke et Ord af det Hele; om hvem er der Tale, og hvad har han gjort?

Ernesta. Deres Ven, det gale Menneffe, har bragt Strid og Riv ind i vort fredelige Hjem! Efter at han først her paa sine Knæ har tilstaaet mig den meest brændende Kjærlighed, saa gaaer han, imedens jeg opsøger Moder for at fortælle hende Nyheden, hen og laver den samme Comedie for hende!

Louis. Han maa jo være gal!

Ernesta. Ja, rigtig klog er han bestemt ikke.

Louis. Ja, han forekom mig strax saa besynderlig! — han snakkede vildt om Østers og Englændere! Vi maae have fat paa Doctoren!

Ernesta. Det varer saamæn ikke længe, saa gjør han ogsaa Charlotte en Kjærlighedserklæring.

Charlotte. Mig, kjære Moder?

Louis. Nei! det skal jeg dog have mig meget frabedt.

(Han ringer paa en Klokke, der staaer paa Bordet.)

Femtende Scene.

De Forrige. Jean.

Jean (fra Huset). Hvad befaler Herren?

Louis. Siig til Doctoren, at vi behøve hans Bistand! Den fremmede Herre, Du saae her før, er ikke vel! hans Hoved er bestemt angrebet.

Jean. Ja, jeg ansaae ham strax for gal.

Louis. Hold Mund — og gaa og hent Doctoren!

Jean. Ja, Herre! (Gaaer ud i Haven bag Huset.)

Sextende Scene.

De Forrige, uden Jean.

Louis. Gaae De, kjære Svigermoder, og Du, kjære Charlotte, han kunde let komme igjen.

Charlotte. Staffels, unge Mand!

Ernesta. Dette Slag overlever jeg vist ikke!

Louis. Jo, De gjør! (affides) Jeg havde nær sagt: Uktrut forgaaer ikke saa let.

Ernesta. See endelig at faae ham bort! Jeg vil ikke see ham mere!

Louis. Vær De kun rolig, Svigermoder! jeg skal nok tage mig af ham!

(Charlotte og Ernesta gaae ind i Huset.)

Syttende Scene.

Louis, stroy efter Victor.

Louis. Jeg troede allerede at være bleven een af mine Plageaander qvit! — jeg mener Svigermoder Nr. 2! — jeg troede i min Ven at see et fornuftigt Menneſke, hvem man kunde stole paa, og saa er han pinegal! Jeg kan forstaae, at man kan blive forelsket i en ung Pige eller Enke, men i to! og saa ovenikjøbet Svigermødre! — jo, han er gal!

(Victor kommer.)

Victor. Alt gaaer efter Ønske, min Ven. Jeg har bragt Alting i Orden.

Louis (affibes). Det kalder han Orden?

Victor. Na, min Ven, jeg er det lykkeligste Menneſke paa Jorden. Jeg er næsten gal af Glæde.

Louis (affibes). Han tilstaaer det dog selv.

Victor. Nu er begge Svigermødrene forſørgede.

Louis. Ja, det er en deilig Forſørgelse; jeg har sendt Bud efter Docteren.

Victor. Er Du syg?

Louis. Nei, det er Dig, der er det.

Victor. Mig?

Louis. Netop! Du har jo gjort Nar af min Svigermoder.

Victor. Nar! jeg, nei! jeg ta'er hende.

Louis. Ja, men den Anden?

Victor. Ja, jeg kan sgu da ikke godt gifte mig med dem begge To.

Louis. Nei!

Victor. Nei!

Louis. Men det er jo netop det, jeg mener. Hvorfor har Du da gjort det Skridt?

Victor. Hvad for et Skridt? (Affides) Han er jo gal. (Høit) Jeg er ikke rigtig med.

Louis (affides). Nei, desværre! Han er bindegal. (Høit). Istedetfor vor Aftale om Docteren, faa gaaer Du hen og gjør Dumheder.

Victor (affides). Jo, han er bindegal.

Attende Scene.

De Forrige. Lebien.

Louis og Victor. Der har vi Docteren.

Lebien. De har ladet mig kalde?

Louis (affides til Lebien). Han er — forstaaer De?

Victor (affides til Lebien). Han er — forstaaer De?

Lebien. Oprigtig talt, mine Herrer! hvem er det, der trænger til min Hjælp?

Louis og Victor. Det er ham! (peger paa hverandre).

Louis. Snak! det er ham. Han har mistet Forstanden. Han har friet til begge mine Sviger-mødre!

Lebien. Og saa til den Gamle?

Louis. Og saa til den Gamle.

Lebien. Saa er han gal. — Ja, men min Ansættelse ved Raadet?

Louis. Det var i Bildelse.

Lebien. Og mit Giftermaal?

Louis. Ogsaa i Bildelse.

Lebien. Nei! dengang var han min Sjæl meget fornuftig.

Victor. Ja! men det er jo Galsskab.

Louis. Der kan De høre, han siger det selv.

Victor. Nei, Mage til Menneſker har jeg aldrig kjendt. Man gjør Alt for at gjøre Alle tilpas, og ſaa ſige de, man er gal.

Louis. Ja, deri ſtikker det netop.

Victor. Ja, det har Du Ret i.

Nittende Scene.

De Forrige. Fru Derbriés (fra Haven).

Fru Derbriés (til Lebien). Skjændige Hykler! endelig træffer jeg Dem. Jeg veed Alt.

Lebien. Hvad behager? Hvad veed De?

Fru Derbriés. Bedrager! Jeg ſkal hævne mig.

Victor. Hun er ogsaa gal.

Lebien. Men bedſte Leonika!

Fru Derbriés. Suedige Forfører! Maa jeg bede om en Forflaring.

Lebien. Nu bliver jeg beſtemt ogsaa ſnart for-tumlet. Maa jeg ikke høre, hvad jeg har gjort?

Fru Derbriés. Min Datter ſkal bevidne mine Ord! (taſter) Ernesta! — Ernesta, kom og vær din Moders Vidne.

Tjvende Scene.

De Forrige. Ernesta. Charlotte.

Louis (affides). Nu troer jeg, jeg melder mig fra Bestillingen.

Fru Derbriés (til Lebien). De spørger, hvad De har gjort? See, her er min Datter! Rødmer De ikke ved at see hende ind i Dinene? De har jo ogsaa ligget paa Knæ for hende.

Victor (rasende). Har han ligget paa Knæ for min Elskede? — Min Herre! Jeg udfordrer Dem!

Lebien. Nu er jeg snart heelt fra det.

Ernesta (til Victor). Jo, De er den Kette til at udfordre. De er jo ikke et Haar bedre.

Victor. Hvorledes? jeg!

Ernesta. De har jo ligget paa Knæ for min Moder!

Fru Derbriés. Nei, det veed Gud, han ikke har! — det er Doctoren, der har ligget paa Knæ for Dig, efter at have tilstaaet mig sin Kjærlighed.

Ernesta. Doctoren! aldrig! jeg har slet ikke talt med Doctoren.

Louis (affides). Naar jeg nu bare kunde forstaae, hvad De egentlig gjør Væsen af; for den Ene har ikke ligget paa Knæ for den Ene, og den Anden har ikke ligget paa Knæ for den Anden, og dog sjaendes de!

Fru Desbriés. Ja, men Gud, Barn! Du sagde jo! —

Charlotte. Ja, kjære Moder! Du sagde, at Hr. —

Ernesta (peger paa Victor). Ja, jeg troede, Du meente den Herre der!

Fru Derbriés. Og jeg troede, Du meente Doctoren. Ja, saa er det Hele en Misforstaaelse.

Lebien (peger paa Victor). Den Herre er altsaa ikke gal!

Victor. Nei, ikke det jeg veed!

Lebien. Og De talte ikke i Bildelse før om Ansettelsen!

Victor. Nei! hvad jeg har sagt til Dem dengang, er sagt efter modent Overlæg.

Fru Derbriés. Ja! men, saa lade vi det blive ved det Gamle! — Vi To gifte os, Doctor!

Lebien. Ja, lad os det!

Fru Derbriés. Det Børste er for min Svigersøn. Louis (kommer ind med Charlotte). Mig!

Fru Derbriés. Ja! for jeg flytter fra Huset her!

Louis (affides, ironist). Gud, hvor det bedrøver mig!

Fru Derbriés. Jeg skal til Paradiis med Doctoren.

Louis. Saa langt.

Fru Derbriés. Ja, jeg mener, vi skal leve som i Paradiis! — for os selv.

Ernesta. Jeg har forresten tænkt paa noget Lignende; jeg flytter ogsaa.

Louis. Til Paradiis?

Victor. Bed min Side, ikke sandt?

Ernesta. De er arrogant.

Victor. Nei! jeg er lykkelig, hvis jeg hos Dem tør vente at finde mit jordiske Paradiis.

Ernesta. Moder! — jeg gifter mig igjen.

Fru Derbriës. Ja, gjør Du det, min Pige!
— det er kjædeligt at være Enke.

Ernesta (til Victor). Her er min Haand, den tilhører Dem.

Victor. Tak! nu er Kronen sat paa Bærket.
(Louis sukker meget dybt).

Alle. Hvad er det?

Louis. Det var en Steen, der blev væltet fra mit Hjerte! — men kan ogsaa To Svigermødre og en Svigersøn gaae i Længden?

Victor. Jo, men kun naar det gaaer paa denne Maade.

Louis (til Publikum). Hvad siger De?

Slutningsfang.

Mell.: Slutningsverset af „Første Couliise tilvenstre“

Jeg tilstaaer, jeg har nu altid havt en
Slags Stræk for Mødre i Huset ja;
Men naar det gaaer, som det gif i Aften,
Saa er det ikke saa slemt endda!
Saa kan der dog blive Sympathi!
Nu er til Slutning vort Haab, at De
 Vil sige det Samme;
 Thi ellers tilffamme
Staaer Svigermødre og Svigersøn.

Chor.

Ja, siig nu det Samme!
Thi ellers tilffamme,
Staaer Svigermødre og Svigersøn.

(Tæppet falder).

Indhold.

	Side.
Forsøgene	5.
Hvad er Poesi?	8.
Hvad er det, jeg savner?	10.
Længsel efter Danmark	12.
En Sommernatsdrøm	13.
Hilsen til Norge	14.
Baarsang	15.
Prolog	16.
Devise til en Pengepung	18.
Et Rykkerbrev	19.
Nytaarsvers	20.
Min Længsel	22.
Ord=Gaade	23.
Til Damerne	25.
Besøget i Sverrig	26.
Hvad en Fader fortæller	38.
En prægtig Methode	50.
To Svigermødre og en Svigersøn	72.

Inhalts

1	Einleitung
2	Die Bedeutung der Kunst
3	Die Kunst als Wissenschaft
4	Die Kunst als Beruf
5	Die Kunst als Spiel
6	Die Kunst als Arbeit
7	Die Kunst als Erziehung
8	Die Kunst als Religion
9	Die Kunst als Politik
10	Die Kunst als Philosophie
11	Die Kunst als Wissenschaft
12	Die Kunst als Beruf
13	Die Kunst als Spiel
14	Die Kunst als Arbeit
15	Die Kunst als Erziehung
16	Die Kunst als Religion
17	Die Kunst als Politik
18	Die Kunst als Philosophie
19	Die Kunst als Wissenschaft
20	Die Kunst als Beruf
21	Die Kunst als Spiel
22	Die Kunst als Arbeit
23	Die Kunst als Erziehung
24	Die Kunst als Religion
25	Die Kunst als Politik
26	Die Kunst als Philosophie
27	Die Kunst als Wissenschaft
28	Die Kunst als Beruf
29	Die Kunst als Spiel
30	Die Kunst als Arbeit
31	Die Kunst als Erziehung
32	Die Kunst als Religion
33	Die Kunst als Politik
34	Die Kunst als Philosophie
35	Die Kunst als Wissenschaft
36	Die Kunst als Beruf
37	Die Kunst als Spiel
38	Die Kunst als Arbeit
39	Die Kunst als Erziehung
40	Die Kunst als Religion
41	Die Kunst als Politik
42	Die Kunst als Philosophie
43	Die Kunst als Wissenschaft
44	Die Kunst als Beruf
45	Die Kunst als Spiel
46	Die Kunst als Arbeit
47	Die Kunst als Erziehung
48	Die Kunst als Religion
49	Die Kunst als Politik
50	Die Kunst als Philosophie
51	Die Kunst als Wissenschaft
52	Die Kunst als Beruf
53	Die Kunst als Spiel
54	Die Kunst als Arbeit
55	Die Kunst als Erziehung
56	Die Kunst als Religion
57	Die Kunst als Politik
58	Die Kunst als Philosophie
59	Die Kunst als Wissenschaft
60	Die Kunst als Beruf
61	Die Kunst als Spiel
62	Die Kunst als Arbeit
63	Die Kunst als Erziehung
64	Die Kunst als Religion
65	Die Kunst als Politik
66	Die Kunst als Philosophie
67	Die Kunst als Wissenschaft
68	Die Kunst als Beruf
69	Die Kunst als Spiel
70	Die Kunst als Arbeit
71	Die Kunst als Erziehung
72	Die Kunst als Religion
73	Die Kunst als Politik
74	Die Kunst als Philosophie
75	Die Kunst als Wissenschaft
76	Die Kunst als Beruf
77	Die Kunst als Spiel
78	Die Kunst als Arbeit
79	Die Kunst als Erziehung
80	Die Kunst als Religion
81	Die Kunst als Politik
82	Die Kunst als Philosophie
83	Die Kunst als Wissenschaft
84	Die Kunst als Beruf
85	Die Kunst als Spiel
86	Die Kunst als Arbeit
87	Die Kunst als Erziehung
88	Die Kunst als Religion
89	Die Kunst als Politik
90	Die Kunst als Philosophie
91	Die Kunst als Wissenschaft
92	Die Kunst als Beruf
93	Die Kunst als Spiel
94	Die Kunst als Arbeit
95	Die Kunst als Erziehung
96	Die Kunst als Religion
97	Die Kunst als Politik
98	Die Kunst als Philosophie
99	Die Kunst als Wissenschaft
100	Die Kunst als Beruf

